

Sygn. akt II AKa 191/12 Sygn. akt II AKa 191/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Barbara Lubańska-Mazurkiewicz (spr.)

Sędziowie: SA – Hanna Wnękowska

SA – Anna Prokopiuk

Protokolant: – st. sekr. sąd. Małgorzata Reingruber

przy udziale Prokuratora Roberta Rolki

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2012 r.

sprawy 1. A. Ł. oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 4 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 159 k.k.

2. M. D. oskarżonego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 4 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 158 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 56 ust. 1 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

3. A. P. oskarżonego z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

4. M. W. oskarżonego z art. 56 ust. 1 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., art. 62 ust. 1 w/w ustawy, art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., art. 159 k.k.

5. Ł. S. (1) oskarżonego z art. 158 § 1 k.k.

6. R. P. (1) oskarżonego z art. 158 § 1 k.k., art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

7. P. B. (1) oskarżonego z art. 279 § 1 k.k.

8. T. M. oskarżonego z art. 279 § 1 k.k.

9. M. J. oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k., art. 56 ust. 1 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

10. E. P. (1) oskarżonego z art. 278 § 1 k.k. w zw. z 13 Ust. z 26.10.1982r. o postępowaniu w sprawach nieletnich.

11. W. J. oskarżonego z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

12. A. S. (1) oskarżonego z art. 279 § 1 k.k., art. 280 § 1 k.k.

13. M. K. (1) oskarżonego z art. 56 ust. 1 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw.

z art. 12 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w. W.

z dnia 24 sierpnia 2011 r. sygn. akt VIII K 6/07

- prostuje oczywistą omyłkę pisarską w zaskarżonym wyroku w ten sposób, że w opisie czynu zarzucanego w akcie oskarżenia A. Ł. w pkt VI, M. D. w pkt VIII, M. W. w pkt XVII, Ł. S. (1) w pkt XIX, R. P. (1) w pkt XX w miejsce słów „na ul. (...)” wpisuje słowa „na ul. (...)”;

- uchyla wyrok w zaskarżonej części wobec A. Ł. co do czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia oraz zaskarżony wyrok wobec M. D. co do czynów zarzucanych mu w pkt VII i IX aktu oskarżenia, wobec M. W. co do czynu zarzucanego mu w pkt XVI aktu oskarżenia oraz wobec A. S. (1) co do zarzucanego mu czynu w pkt XXX aktu oskarżenia i sprawę w tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w. W.; w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec M. D. i A. S. (1) oraz w zaskarżonej części wobec A. Ł. utrzymuje w mocy;

- zmienia zaskarżony wyrok wobec M. W. w ten sposób, że w odniesieniu do czynu zarzucanego w pkt XIV aktu oskarżenia przyjmuje, iż oskarżony ten działał w lipcu 2003 r. do 4 sierpnia 2003 r. a nadto z jego opisu eliminuje udział w obrocie środkami odurzającymi bądź substancjami psychotropowymi w dniu 30 i 31 lipca 2003 r. przez przekazanie ich M. K. (1), w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec M. W. utrzymuje w mocy;

- zmienia wyrok w zaskarżonej części wobec A. P. w ten sposób, że eliminuje: z opisu zarzucanego czynu z pkt XI aktu oskarżenia sformułowanie „czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, a nadto działając w warunkach grupy zbrojnej, którą kierował”, a z opisu czynu z pkt XII sformułowanie „działając w warunkach grupy zbrojnej, którą kierował” a nadto z podstawy prawnej skazania za ten czyn „art. 65 § 1 k.k.”; w pozostałej zaskarżonej części tenże wyrok wobec A. P. utrzymuje w mocy;

- odnośnie R. P. (1)

1. uchyla orzeczenie o karze łącznej;

2. uchyla zaskarżony wyrok co do czynu zarzucanego w pkt XX aktu oskarżenia i sprawę w tej części przekazuje Sądowi Okręgowemu w. W. do ponownego rozpoznania;

3. w pozostałej części tenże wyrok wobec R. P. (1) utrzymuje w mocy;

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec Ł. S. (1), P. B. (1), M. J., E. P. (1), W. J. oraz w zaskarżonej części wobec T. M.;

- zmienia zaskarżony wyrok wobec M. K. (1) w ten sposób, że uniewinnia go od popełnienia zarzucanego mu czynu a kosztami procesu w tej części obciąża Skarb Państwa;

- zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty za II instancję od T. M. 300 zł, od A. P. 400 zł, od W. J. 680 zł oraz obciąża ich pozostałymi kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze, w częściach na nich przypadających;

- **zwalnia A. Ł., M. D., M. W., Ł. S. (1), R. P. (1), P. B. (1), A. S. (1), E. P. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami, w tym w części dotyczącej M. J., Skarb Państwa;**

- **zasądza od Skarbu Państwa kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł, w tym 23% VAT, za nieopłaconą obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym na rzecz adw. H. S., adw. M. Z., adw. J. U., adw. E. P. (2), adw. M. K. (2), adw. S. K., adw. W. Z., adw. W. B., adw. K. W., adw. J. D., adw. P. B. (2), adw. S. S., adw. K. C. – Kancelarie Adwokackie w W..**

UZASADNIENIE

1. A. Ł. został oskarżony o to, że:

I. w dniu nieustalonym w okresie pomiędzy 30 maja 2001 roku a 19 marca 2003 roku w W. działając w ramach zorganizowanej grupy o charakterze zbrojnym mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na posłużeniu się bronią różnych typów usiłował pozbawić życia T. F. w ten sposób, że oddał w jego kierunku strzał oraz usiłował oddać dwa strzały z nieustalonych dwóch jednostek broni palnej, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niecelność strzału oraz awarię broni,

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt. 4 k.k. w zw. z art 65 § 1 k.k.;

II. w dniu nieustalonym w okresie pomiędzy 19 marca 2003 roku a 14 lipca 2003 roku w W. kierując grupą opisaną w pkt. I nakłaniał podległe mu w ramach tej grupy osoby to jest M. D., M. W. i inne osoby do pozbawienia z użyciem broni palnej życia S. S.,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt. 4 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

III. w dniu nieustalonym w okresie pomiędzy 19 marca 2003 roku a 14 lipca 2003 roku w W. kierując grupą opisaną w pkt. I nakłaniał podległe w ramach tej grupy osoby to jest M. D., M. W. i inne nieustalone osoby do pozbawienia z użyciem broni palnej życia J. Z.,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt. 4 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

IV. w dniu nieustalonym w okresie pomiędzy 19 marca 2003 roku a 14 lipca 2003 roku w W. kierując grupą opisaną w pkt. I nakłaniał podległe mu w ramach tej grupy osoby to jest M. D., M. W. i inne nieustalone osoby do pozbawienia z użyciem broni palnej życia J. G. (1),

tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt. 4 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

V. w dniu nieustalonym w okresie pomiędzy 19 marca 2003 roku a 14 lipca 2003 roku w W. kierując grupą opisaną w pkt. I nakłaniał podległe mu w ramach tej grupy osoby to jest M. D., M. W. i inne nieustalone osoby do pozbawienia z użyciem broni palnej życia J. G. (2),

tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt. 4 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

VI. w dniu bliżej nieustalonym pomiędzy 26 października 2002 a 26 lutego 2003r. w W. na ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. D., R. P. (1), Ł. S. (1) i M. W. i inną ustaloną osobą przy czym A. Ł. posługiwał się nożem , a M. W. bliżej nieustaloną jednostką broni palnej, wziął udział w pobiciu R. P. (2) w ten sposób, że bili go i szarpali po całym ciele, zaś M. W. oddał w jego kierunku niecelny strzał z broni palnej, a A. Ł. zadał uderzenie nożem w dolną część lewego pośladka, powodując obrażenia ciała w postaci rany ciętej skutkującej naruszeniem czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni, narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku z art. 156 § k.k. lub art. 157 § 1 k.k.,

tj. o przestępstwo z art. 159 § 1 k.k.

2. **M. D.** został oskarżony o to, że:

VII. w dniu nieustalonym w okresie pomiędzy 30 maja 2001 roku a 19 marca 2003r. w W. działając w ramach zorganizowanej grupy zbrojnej chcąc, aby A. Ł. pozbawił życia T. F., swoim zachowaniem polegającym na dostarczeniu środka transportu oraz dowiezieniu wymienionego na miejsce zdarzenia ułatwił mu usiłowanie dokonania tego przestępstwa,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt. 4 k.k. w zw. z art. 65§ 1 k.k.:

VIII. w dniu bliżej nieustalonym pomiędzy 26 października 2002 a 26 lutego 2003r. w W. na ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. Ł., R. P. (1), Ł. S. (1), M. W. i inną ustaloną osobą ,przy czym A. Ł. posługiwał się nożem, a M. W. bliżej nieustaloną jednostką broni palnej, wziął udział w pobiciu R. P. (2) w ten sposób, że bili go i szarpali po całym ciele, zaś M. W. oddał w jego kierunku niecelny strzał z broni palnej, a A. Ł. zadał uderzenie nożem w dolną część lewego pośladka, powodując obrażenia ciała w postaci rany ciętej skutkującej naruszeniem czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku z art. 156 § k.k. lub art. 157 § 1 k.k.,

tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 k.k.:

IX. w dacie bliżej nie ustalonej, w okresie pomiędzy miesiącem lutym a kwietniem 2003 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z M. W. i osobą przeciwko której skierowano odrębny akt oskarżenia w sprawie VIDs60/05/S, włamał się do samochodu m- ki D. (...), a następnie usiłował dokonać jego kradzieży, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niemożność uruchomienia silnika, działając na szkodę nieustalonej osoby, przy czym wymienionego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, będąc skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego d. W. P. w sprawie III K 90/ 97 z dnia 15 czerwca 1998 roku na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 500 złotych grzywny za przestępstwo z art. 11§1d.k.k. w zw. z art. 208 d.k.k., którą to karę pozbawienia wolności odbywał w okresie od 10 lutego 1999 r. do 10 sierpnia 2000r.,

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 §1 k.k. w zw. z art 64 § 1 k.k.:

X. w okresie od dnia 25 czerwca 2003 roku do dnia 25 lipca 2003 roku W. działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu ze z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonym osobami, wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, wziął udział w obrocie środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 12 gram, poprzez nabywanie tych środków od nieustalonych osób, a następnie odpłatne przekazywanie tych środków innym nieustalonym osobom w celu dalszej sprzedaży przy czym wymienionego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, będąc skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy P. w sprawie III K 90/97 z dnia 15 czerwca 1998 roku na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 500 złotych grzywny za przestępstwo z art. 11 § 1 d.k.k. w zw. z art. 208 d.k.k., którą to karę pozbawienia wolności odbywał w okresie od 10 lutego 1999 r. do 10 sierpnia 2000 r. i tak:

- w dniu 25 czerwca 2003 roku w W. wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wziął udział w obrocie środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 10 gram, przekazując je nieustalonej osobie o pseudonimie (...) w celu dalszej sprzedaży lub udzielenia innym osobom,

- w dniu 29 czerwca 2003 roku w W. wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wziął udział w obrocie środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 1 gram, przez nabycie tego środka od nieustalonej osoby w celu dalszej sprzedaży lub udzielenia innym osobom,

- w dniu 25 lipca 2003 roku w W. wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wziął udział w obrocie środkami odurzającymi w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 1 gram, poprzez nabycie tego środka od nieustalonej kobiety o imieniu Ula w celu dalszej sprzedaży lub udzielenia innym osobom,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust 1 i art. 59 ust.1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

3) **A. P.** został oskarżony o to, że:

XI. w dniu 6 marca 1998 roku w W. na skrzyżowaniu przy ul. (...), czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, a nadto działając w warunkach grupy zbrojnej, którą kierował oraz wspólnie i w porozumieniu z W. J. poprzez wykorzystanie nieuwagi D. W. (1) dokonał kradzieży z jej samochodu torebki damskiej wraz z zawartością pieniędzy w kwocie 200 złotych, 70 dolarów USD, telefonu komórkowego oraz dokumentów na szkodę D. W. (1), całość o łącznej wartości około 2.200 zł przy czym wymienionego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, będąc skazanym wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w. W. w sprawie XVIII K 365/ 95 z dnia 13 czerwca 1996 roku na karę łączną 4 lat pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 210 §1 d.k.k., którą to karę pozbawienia wolności odbywał w okresie od 25 maja 1995r. do 13 czerwca 1996r.,

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. zw. z art. 64 § 1 k.k.;

XII. od dnia nieustalonego do dnia 10 maja 2001 roku w W. działając w warunkach grupy zbrojnej, którą kierował wspólnie i w porozumieniu z inną osobą posiadał broń palną w postaci pistoletu samodzielnego SM kal. 6,35 mm model 80 o numerze (...) oraz dwa naboje kal. 6,35 mm,

tj. o przestępstwo z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

XIII. w dniu 28 lutego 2000 roku w W. czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, a nadto działając w warunkach grupy zbrojnej, którą kierował oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, posługując się bliżej nieustaloną jednostką broni palnej o nieustalonych oznaczeniach i parametrach, groził jej użyciem przez co doprowadził do stanu bezbronności pracowników ochrony P. S. i P. G., a następnie, po uprzednim rozbięciu szyby wystawowej dostał się do wnętrza sklepu jubilerskiego (...) mieszczącego się w Centrum Handlowym (...), skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia wyrobów jubilerskich ze złota o łącznej wartości 90.397,43zł na szkodę J. C., przy czym wymienionego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, będąc skazanym wyrokiem Sądu Wojewódzkiego W. w sprawie XVIII K 365/ 95 z dnia 13.06.1996 roku na karę łączną 4 lat pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 210 §1 d.k.k., którą to karę pozbawienia wolności odbywał w okresie od 25 maja 1995 r. do 13 czerwca 1996r.,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art.64 § 1 k.k.

4) **M. W.** został oskarżony o to, że:

XIV. w okresie czasu od dnia nieustalonego do 4 sierpnia 2003 roku w W. działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. N. a także z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami co do których toczą się odrębne postępowania, wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wziął udział w obrocie substancjami psychotropowymi w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 32,5 gram, a także środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 40 gram i kokainy w ilości nie mniejszej niż 2 gramy poprzez nabycie tych środków i substancji od R. B. i innych nieustalonych osób, a następnie odpłatne przekazywanie ich P. K., M. K. (1) i innym nieustalonym osobom w celu dalszej sprzedaży i tak:

- daty nie ustalonej w miesiącu lipcu 2003 roku w W., wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, wziął udział w obrocie środkami odurzającymi w postaci 20 gram marihuany i substancją psychotropową w ilości 10 gram amfetaminy przekazując P. K. w celu dalszej sprzedaży lub udzielenia innym osobom;

- w dniu 29 lipca 2003 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, wziął udział w obrocie środkami odurzającymi w postaci nie ustalonej ilości poprzez nabycie od R. B. w celu dalszej sprzedaży lub udzielenia osobom innym;

- w dniu 29 lipca 2003 roku w W., wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, wziął udział w obrocie środkami odurzającymi w postaci 1 grama kokainy poprzez odpłatne przekazanie nieustalonemu mężczyźnie o imieniu W. w celu dalszej sprzedaży lub udzielenia innym osobom;

- w dniu 29 lipca 2003 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z M. N., wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, wziął udział w obrocie środkami odurzającymi w postaci 1 grama kokainy poprzez przekazanie go nieustalonej osobie w celu sprzedaży lub udzielenia innym osobom;

- w dniu 30 lipca 2003 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z M. N., wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, wziął udział w obrocie 1 grama nieustalonymi środkami odurzającymi bądź substancjami psychotropowymi o nieustalonej wartości poprzez przekazanie ich M. K. (1) w celu dalszej sprzedaży lub udzielenia innym osobom;

- w dniu 31 lipca 2003 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, wziął udział w obrocie nieustalonymi środkami odurzającymi bądź substancjami psychotropowymi o nieustalonej wartości poprzez przekazanie ich M. K. (1);

- w dniu 1 sierpnia 2003 roku w W., wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, wziął udział w obrocie substancją psychotropową w postaci amfetaminy w ilości 15 gram poprzez przekazanie jej P. K. w celu dalszej sprzedaży lub udzielenia innym osobom;

- w dniu 1 sierpnia 2003 roku w W. działając wspólnie w porozumieniu z M. N., wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, wziął udział w obrocie środkami psychotropowymi w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 7,5 grama poprzez nabycie ich od nie ustalonej kobiety o imieniu A. w celu dalszej sprzedaży lub udzielenia innym osobom;

- w dniu 4 sierpnia 2003 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z M. N., wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, wziął udział w obrocie środkami odurzającymi w postaci 20 gram marihuany o nieustalonej wartości poprzez odpłatne przekazanie jej P. K. w celu dalszej sprzedaży lub udzielenia innym osobom,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust 1 i art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k;

XV. w okresie od dnia bliżej nieustalonego do dnia 5 sierpnia 2003 roku w W., wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał środki odurzające w postaci marihuany o masie łącznej 11,14 grama oraz kokainy o masie łącznej 1,56 grama,

tj. o przestępstwo z art. 62 ust 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

XVI. w dniu nieustalonym na przełomie kwietnia i maja 2003 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z M. D. i osobą przeciwko której skierowano odrębny akt oskarżenia w sprawie VIDs60/05/S, włamał się do samochodu

m-ki D. (...), a następnie usiłował dokonać jego kradzieży, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niemożność uruchomienia silnika, działając na szkodę nieustalonej osoby.

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.;

XVII. w dniu bliżej nieustalonym pomiędzy 26 października 2002 a 26 lutego 2003r w W. na ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. D., R. P. (1), Ł. S. (1) i A. Ł. oraz inną ustaloną osobą przy czym A. Ł. posługiwał się nożem, a M. W. bliżej nieustaloną jednostką broni palnej, wziął udział w pobiciu R. P. (2) w ten sposób, że bili go i szarpali po całym ciele, zaś M. W. oddał w jego kierunku niecelny strzał z broni palnej, a A. Ł. zadał uderzenie nożem w dolną część lewego pośladka, powodując obrażenia ciała w postaci rany ciętej skutkującej naruszeniem czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni, narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku z art. 156 § k.k. lub art. 157 § 1 k.k.

tj. o przestępstwo z art. 159 § 1 k.k.

5. **Ł. S. (1)** został oskarżony o to, że:

XIX. w dniu bliżej nieustalonym pomiędzy 26 października 2002 a 26 lutego 2003 r. w W. na ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. D., R. P. (1), A. Ł. i M. W. i inną ustaloną osobą przy czym A. Ł. posługiwał się nożem, a M. W. bliżej nieustaloną jednostką broni palnej, wziął udział w pobiciu R. P. (2) w ten sposób, że bili go i szarpali po całym ciele, zaś M. W. oddał w jego kierunku niecelny strzał z broni palnej, a A. Ł. zadał uderzenie nożem w dolną część lewego pośladka, powodując obrażenia ciała w postaci rany ciętej skutkującej naruszeniem czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku z art. 156 § k.k. lub art. 157 § 1 k.k.

tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 k.k.;

6. **R. P. (1)** został oskarżony o to, że:

XX. w dniu bliżej nieustalonym pomiędzy 26 października 2002 r. a 26 lutego 2003r. w W. na ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. Ł., M. D., Ł. S. (1), M. W. i inną ustaloną osobą, przy czym A. Ł. posługiwał się nożem a M. W. bliżej nieustaloną jednostką broni palnej, wziął udział w pobiciu R. P. (2) w ten sposób, że bili go i szarpali po całym ciele, zaś M. W. oddał w jego kierunku niecelny strzał z broni palnej, a A. Ł. zadał uderzenie nożem w dolną część lewego pośladka, powodując obrażenia ciała w postaci rany ciętej skutkującej naruszeniem czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku z art. 156 § k.k. lub art. 157 § 1 k.k.

tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 k.k.;

XXI. w okresie od dnia 18 lipca 2003 roku do dnia 27 lipca 2003 roku w W. działając w podobny sposób w krótkich odstępach czasu ze z góry powziętym zamiarem, wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał środki odurzające w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 3 gramy i tak:

- w dniu 18 lipca 2003 roku w W., wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu, posiadał środek odurzający w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż pół grama;

- w dniu 23 lipca 2003 roku w W., wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał środek odurzający w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 1,5 grama;

- w dniu 24 lipca 2003 roku w W., wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu, posiadał środek odurzający w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż pół grama;

- w dniu 27 lipca 2003 roku w W., wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu, posiadał środek odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż pół grama,

tj. o przestępstwo z art. 62 ust 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

7. P. B. (1) i

8. ***T. M.*** zostali oskarżeni o to, że:

XXII. w dniu 14 października 2000 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą i innymi osobami, co do których toczy się odrębne postępowanie, po uprzednim włamaniu się do salonu sprzedaży telefonii komórkowej (...) poprzez podważenie rolety zabezpieczającej i wybicie szyby w drzwiach wejściowych, zabrali w celu przywłaszczenia co najmniej 2 zestawy POP z telefonii E. T.- 10, M. z T - (...), 2 zestawy głośno mówiące (...), 2 telefony komórkowe M. C.-160, 3 sztuki kart uzupełniających POP o łącznej wartości nie mniejszej niż 2.500 zł na szkodę K. M. (1);

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k.

9. M. J. został oskarżony o to, że:

XXIII. w dniu nieustalonym na przełomie 1997 i 1998 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma innymi osobami, co do których prowadzone jest postępowanie odrębne, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przemocą polegającą na biciu rękami po całym ciele usiłował doprowadzić bliżej nieustalonego mężczyznę o nazwisku S. do rozporządzenia mieniem w postaci kilkuset złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z nieustalonej przyczyny,

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k.

XXIV. w okresie bliżej nieustalonym w roku 1997 w W., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie środkami psychotropowymi w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 15 gram, heroiny w ilości nie mniejszej niż 10 gram, tabletek ekstazy w ilości nie mniejszej niż 50 sztuk, poprzez nabycie ich od osoby, co do której toczy się postępowanie odrębne i odpłatnie przekazywanie innym osobom w celu dalszej sprzedaży lub udzielenia innym nieustalonym osobom,

tj. o przestępstwo z art.56 ust.1 i art.59 ust.1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

10. ***E. P. (1)*** został oskarżony o to, że:

XXV. w dniu 5 marca 1998 roku w W. wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, co do których toczą się postępowania odrębne, zabrał w celu przywłaszczenia torebkę damską wraz z zawartością pieniędzy w kwocie 5.000 złotych, dwóch pieczętek i kosmetyków i dowodu osobistego wszystko o łącznej wartości około 8.000 zł, działając na szkodę M. B..

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.

11. ***W. J.*** został oskarżony o to, że:

XXVII. w dniu 6 marca 1998 roku w W. na skrzyżowaniu przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. P. poprzez wykorzystanie nieuwagi D. W. (1) dokonał kradzieży z jej samochodu torebki damskiej wraz z zawartością tj. pieniędzy w kwocie 200 złotych, 70 USD, telefonu komórkowego oraz dokumentów na szkodę D. W. (1), przy czym wymienionego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, będąc skazanym wyrokiem Sądu

Rejonowego dla W.P. w sprawie III K 1551/96 z dnia 2 kwietnia 1997 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 208 d.k.k, którą to karę pozbawienia wolności odbywał w okresie od 21 sierpnia 1996r. do 2 kwietnia 1997r.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

12. **A. S. (1)** został oskarżony o to, że:

XXVIII. w dniu nieustalonym w okresie od 22 do 24 lutego 2003 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z trzema innymi ustalonymi osobami, co do których toczą się odrębne postępowania, po uprzednim wybiciu otworu w ścianie włamał się do pomieszczenia punktu sprzedaży typu (...), skąd następnie zabrał w celu przywłaszczenia papierosy o łącznej wartości nieustalonej, nie większej niż 4.580,03 zł na szkodę S. i D. B.;

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k.;

XXIX. w dniu nieustalonym w okresie od 22 do 24 lutego 2003 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z trzema innymi ustalonymi osobami, co do których toczą się odrębne postępowania, z pomieszczenia punktu sprzedaży typu (...) zabrał w celu przywłaszczenia papierosy, bilety (...) i karty POP o łącznej wartości nieustalonej nie większej niż 4. 580,03 zł na szkodę S. i D. B.,

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.;

XXX. w dniu nieustalonym w marcu 2003 roku w W. na ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma innymi ustalonymi osobami, co do których toczą się odrębne postępowania, po uprzednim użyciu przemocy polegającej na przytrzymaniu za szyję, zabrał nieustalonemu mężczyźnie w celu przywłaszczenia telefon komórkowy m-ki N. oraz pieniądze w nieustalonej kwocie całość o nieustalonej łącznej wartości na szkodę wymienionego,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k.

13. **M. K. (1)** został oskarżony o to, że:

XXXII. w dniach 30 i 31 lipca 2003 roku W. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie nieustalonymi środkami odurzającymi bądź substancjami psychotropowymi, w ten sposób, że zaopatrywał się w bliżej nieustalone ilości tych środków oraz substancji od M. W. i M. N., a następnie udzielał ich odpłatnie innym nieustalonym osobom i tak:

- w dniu 30 lipca 2003 roku w W. wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wziął udział w obrocie nieustalonymi środkami odurzającymi bądź psychotropowymi poprzez nabycie ich od M. W. i M. N. w celu dalszej sprzedaży lub udzielenia innym osobom;

- w dniu 31 lipca 2003 roku w W., wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, wziął udział w obrocie nieustalonymi środkami odurzającymi bądź psychotropowymi poprzez nabycie ich od M. W. i M. N. w celu dalszej sprzedaży lub udzielenia innym osobom.

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Okręgowy w. W. wyrokiem z dnia 24 sierpnia 2011 r. sygn. akt VIII K 6/07:

1. A. Ł. uniewinnił od zarzutu popełnienia czynów

opisanych w punktach I - V;

2. A. Ł. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w punkcie VI; przy czym zmodyfikował kwalifikację wskazaną w akcie oskarżenia w ten sposób, że ustalił, iż działanie to narażało pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku z art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k., czym wyczerpał znamiona art. 159 k.k. i za to na mocy art. 159 k.k. skazał go na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

3. M. D. uniewinnił od zarzutu popełnienia czynów opisanych w punkcie VII i IX;

4. M. D. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w punkcie VIII; przy czym zmodyfikował kwalifikację wskazaną w akcie oskarżenia w ten sposób, że ustalił, iż działanie to narażało pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku z art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k. i za to na mocy art. 158 § 1 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

5. M. D. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w punkcie X, przy czym zmodyfikował przyjętą kwalifikację prawną poprzez eliminację art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 1 i art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

6. na mocy art. 70 ust. 4 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od M. D. na rzecz Stowarzyszenia (...) nawiązkę w wysokości 1.000 (jednego tysiąca) złotych;

7. na mocy art. 45 § 1 kk orzekł od M. D. na rzecz Skarbu Państwa przepadek kwoty 360 (trzystu sześćdziesięciu) złotych tytułem równowartości korzyści majątkowej uzyskanej wskutek popełnienia przestępstwa;

8. na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. orzeczone w punkcie 4 i 5 kary połączył i orzekł wobec M. D. łączną karę pozbawienia wolności w wymiarze 4 (czterech) lat;

9. A. P. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w punkcie XI i za to na mocy art. z art. 278 § 1 k.k. zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, a na mocy art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

10. A. P. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w punkcie XII i za to na mocy art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

11. A. P. uniewinnił od zarzutu popełnienia czynu opisanego

w punkcie XIII;

12. na podstawie art. 85 kk i 86 § 1 kk orzeczone w punkcie 9 i 10 kary połączył i orzekł wobec A. P. łączną karę pozbawienia wolności w wymiarze 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy;

13. na podstawie art. 44 § 6 k.k. i 230 § 3 k.p.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa i nakazał przekazanie do Centralnego Laboratorium Kryminalistycznego Komendy Głównej Policji w W. dowodów rzeczowych w postaci pistoletu samodzielnego SM kal. 6,35 mm, model 80, o numerze (...) oraz dwóch naboju kal. 6,35 mm, przechowywanych w Komendzie Wojewódzkiej Policji w K., wskazanych na k.2894 tom XIV;

14. M. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w punkcie XIV i za to na mocy art. 56 ust. 1 i art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

15. na mocy art. 70 ust. 4 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od M. W. na rzecz Stowarzyszenia (...) nawiązkę w wysokości 1.000 (jednego tysiąca) złotych;

16. na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł od M. W. na rzecz Skarbu Państwa przepadek kwoty 2.050 (dwa tysiące pięćdziesiąt) złotych tytułem równowartości korzyści majątkowej uzyskanej wskutek popełnienia przestępstwa;

17. M. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w punkcie XV i za to na mocy art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

18. na mocy art. 70 ust. 4 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od M. W. na rzecz Stowarzyszenia (...) nawiązkę w wysokości 200 (dwustu) złotych;

19. na mocy art. 70 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek i nakazał zniszczenie dowodów rzeczowych w postaci pudełka plastikowego z napisem (...) zawierającego 18 sztuk woreczków plastikowych z zawartością białego proszku, kosmetyczki koloru zielonego zawierającej 20 torebek plastikowych z zawartością suszu roślinnego koloru zielonego, pudełka metalowego koloru biało-czerwonego z napisem (...) z 2 pustymi torebkami plastikowymi, 4 torebkami plastikowymi z zawartością białego proszku, 4 torebkami z zawartością suszu roślinnego, szczegółowo opisanych na k.2894 tom XIV oraz w wykazie dowodów rzeczowych Nr XV na k 15-17 tom I poz. 20 i 21 oraz w wykazie dowodów rzeczowych Nr. XVI na k.21 tom I poz.1;

20. M. W. uniewinnił od zarzutu popełnienia czynu opisanego w punkcie XVI;

21. M. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w punkcie XVII przy czym zmodyfikował kwalifikację wskazaną w akcie oskarżenia w ten sposób, że ustalił, iż działanie to narażało pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku z art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k., czym wyczerpał znamiona art. 159 k.k. i za to na mocy art. 159 k.k. skazał go na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

22. na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. orzeczone w punkcie 14, 17 i 21 kary połączył i orzekł wobec M. W. łączną karę pozbawienia wolności w wymiarze 5 (pięciu) lat;

27. Ł. S. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w punkcie XIX przy czym zmodyfikował kwalifikację wskazaną w akcie oskarżenia w ten sposób, że ustalił, iż działanie to narażało pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku z art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k., i za to na mocy art. 158 § 1 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

28. R. P. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w punkcie XX przy czym zmodyfikował kwalifikację wskazaną w akcie oskarżenia w ten sposób, że ustalił, iż działanie to narażało pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku z art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k., i za to na mocy art. 158 § 1 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

29. R. P. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w punkcie XXI; przy czym uzupełnił opis czynu o stwierdzenie, iż w dniach 18 lipca 2003r., 24 lipca 2003r. i 27 lipca 2003r. działał on wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 62 ust.1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. skazał go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

30. na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. orzeczone w punkcie 28 i 29 kary połączył i orzekł wobec R. P. (1) łączną karę pozbawienia wolności w wymiarze 2 (dwóch) lat;

31. P. B. (1) i T. M. uznali za winnych popełnienia zarzucanego im czynu w punkcie XXII i za to na mocy art. 279 § 1 k.k. i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. skazali ich na kary po 2 (dwa) lata pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze po 100 (sto) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych dla każdego z nich;

32. M. J. uniewinnił od zarzutu popełnienia czynów

opisanych w punktach XXIII i XXIV;

33. E. P. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie XXV czynu i za to na mocy art. 278 § 1 k.k. w związku z art. 13 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich, przy zastosowaniu art. 60 § 1 k.k. i § 6 ust 4 w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał go na grzywnę w wymiarze 30 (trzydziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

36. W. J. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w punkcie XXVII i za to na mocy art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

37. A. S. (1) w ramach zarzucanych mu czynów w punkcie XXVIII i XXIX uznał za winnego tego, że w okresie od 22 do 24 lutego 2003 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z trzema innymi ustalonymi osobami, po uprzednim wybiciu otworu w ścianie, włamał się do pomieszczenia punktu sprzedaży typu (...), skąd zabrał w celu przywłaszczenia papierosy, a następnie, kolejnej nocy, korzystając ponownie z wybitego otworu, zabrał w celu przywłaszczenia papierosy, bilety (...) i karty POP o łącznej wartości nie większej niż 4.580,03 zł na szkodę S. i D. B., czym wyczerpał znamiona art. 279 § 1 k.k. i za to, na mocy art. 279 § 1 k.k. i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

38. A. S. (1) uniewinnił od zarzutu popełnienia czynu opisanego w punkcie XXX;

40. M. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w punkcie XXXII przy czym zmodyfikował przyjętą kwalifikację prawną poprzez eliminację art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 1 i art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

41. na mocy art. 70 ust. 4 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od M. K. (1) na rzecz Stowarzyszenia (...) nawiązkę w wysokości 500 (pięciuset) złotych;

42. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek dowodu rzeczowego w postaci młota oraz nakazał zniszczenie fragmentów szyby, szczegółowo opisanych na k. 2894 tom XIV oraz w wykazie dowodów rzeczowych Drz 813/00 na k. 2380 w tomie XI poz. 1 i 4; nadto nakazał pozostawienie w aktach sprawy kasety magnetofonowej MC 60BIBA (...) zdeponowanej na k. 1008 w tomie V, opisanej k. 2894 tom XIV.

Nadto zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońców stosowne kwoty wynagrodzenia za nieopłaconą obronę z urzędu a na mocy art. 624 § 1 k.p.k. i art. 632 k.p.k. kosztami w całości obciążył Skarb Państwa.

Wyrok powyższy zaskarżony został przez obrońców oskarżonych, z wyjątkiem M. J. oraz prokuratora na niekorzyść w/w oskarżonego oraz C. Ł., M. D., M. W. i A. S. (1).

Obrońca A. Ł. zaskarżył wyrok w części odnoszącej się do zarzutu opisanego w pkt. VI aktu oskarżenia – co do winy, na korzyść oskarżonego.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt. 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I.1 mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez niewzięcie pod uwagę całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej i danie wiary zeznaniom świadka P. O. (1) w całości w zakresie dot. zdarzenia pobicia pokrzywdzonego R. P. (2) przez A. Ł., w sytuacji gdy zeznania tego świadka:

i. są niewiarygodne, gdyż zeznania świadka obciążające oskarżonego A. Ł. w zakresie pozostałych zarzucanych oskarżonemu A. Ł. czynów (pkt I - V aktu oskarżenia), które to zeznania stanowiły właściwie jedyny i wyłączny dowód w oparciu, o który postawiono zarzuty oskarżonemu A. Ł. nie zostały uwzględnione przez Sąd Okręgowy, co de facto świadczy o ich rażącej niewiarygodności:

ii. są niespójne, gdyż świadek P. O. (1) podaje inny opis przebiegu zdarzenia na etapie postępowania przygotowawczego, gdzie nie pojawia się w ogóle kwestia wydania rozkazu przez A. M. W. przestrzelenia ręki R. P. (2), zaś inny na etapie postępowania jurysdykcyjnego:

(...). są sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym, w szczególności z zeznaniami pokrzywdzonego R. P. (2), wyjaśnieniami brata pokrzywdzonego oskarżonego A. P., wyjaśnieniami oskarżonego M. D., oskarżonego M. J. oraz oskarżonego A. Ł.:

iv. są niewiarygodne, gdyż świadek miał osobisty interes - ze względu na konflikt z oskarżonym A. Ł. wynikający z faktu, iż oskarżony A. Ł. przyczynił się do tego, iż świadek P. O. (1) został okryty hańbą i poddany w zakładzie poprawczym w P. czynnościom uwłaczającym godności ludzkiej, a w konsekwencji zyskał w środowisku status "frajera" i miał zakaz "grypsować" - aby pomawiać oskarżonego A. Ł.,

w sytuacji, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oceniony zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania nie pozwala na przyjęcie takiej wersji zdarzeń, a w konsekwencji naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów;

1.2 mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez nie wzięcie pod uwagę całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej i nie danie wiary wyjaśnieniom oskarżonego A. Ł., nieprzyznającego się do zarzucanego mu w pkt VI aktu oskarżenia czynu, w sytuacji, gdy nie ma podstaw, by nie dać wiary wyjaśnieniom oskarżonego, które to wyjaśnienia pozostają zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie i brak dowodów wskazujących na popełnienie przez niego zarzucanego mu w pkt VI czynu, zaś wersja alternatywna zdarzenia przedstawiana przez świadka P. O. (1) nie znalazła potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, a w konsekwencji naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości;

I.3 mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez niewzięcie pod uwagę całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej i niedanie w całości wiary zeznaniom pokrzywdzonego R. P. (2), który wykluczył osobę oskarżonego A. Ł. jako współsprawcę pobicia pokrzywdzonego i danie w całości wiary zeznaniom P. O. (1), a w konsekwencji oparcie rozstrzygnięcia wyłącznie na dowodzie obciążającym oskarżonego A. Ł. i rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego niedającej się usunąć wątpliwości;

I.4 mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez niewzięcie pod uwagę całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej i niedanie w całości wiary wyjaśnieniom oskarżonego M. W., który odwołał swe wcześniejsze wyjaśnienia złożone na etapie postępowania przygotowawczego jako inspirowane protokołami przesłuchania świadka koronnego P. O. (1);

I.5 mające wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 171 § 7 k.p.k. w zw. z art. 171 § 5 pkt 1 k.p.k. poprzez oparcie rozstrzygnięcia na podstawie wyjaśnień oskarżonego M. W. złożonych jak twierdzi pod przymusem w postępowaniu przygotowawczym, które to wyjaśnienia oskarżony M. W. następnie odwołał na etapie postępowania jurysdykcyjnego.

II. Z ostrożności procesowej, na wypadek gdyby Sąd Apelacyjny nie podzielił argumentacji dotyczącej sprecyzowanych powyżej zarzutów obrazy przepisów postępowania objętych punktem I powyżej, na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1 i art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

II.1 naruszenie przepisu pr awa materialnego, tj. art. 157 § 2 k.k. poprzez

jego niezastosowanie oraz art. 159 k.k. przez jego niewłaściwe zastosowanie, w sytuacji gdy w przyjętym przez Sąd Okręgowy stanie faktycznym zdarzenie, w którym M. W. strzelał tak, aby - jak ustalił Sąd Okręgowy - nie trafić w nogi R. P. (2), zaś A. Ł. zadał cios nożem w pośladek tak, aby - jak ustalił Sąd Okręgowy - jedynie ukarać pokrzywdzonego R. P. (2) nie miało charakteru zdarzenia niebezpiecznego, stwarzającego realne zagrożenie nastąpienia skutku w postaci ciężkiego lub średniego uszczerbku na zdrowiu, o jakich mowa w art. 156 § 1 k.k. lub 157 § 1 k.k., a nadto zgodnie z opinią sądowno -lekarską zakres zmian związany z uszkodzeniem stwierdzonym u R. P. (2) (blizna na pośladku) nie daje podstaw do przypisania jego następstwom skutku poważniejszego niż naruszenie czynności narządów ciała trwającego krócej niż 7 dni, a zatem nie mogło być mowy o pobiciu w rozumieniu art. 159 k.k. ani 158 k.k. ani o zamiarze popełnienia tych czynów, a w stosunku do czynu odpowiadającego ustaleniom Sądu Okręgowego, który co najwyżej wypełniał znamiona czynu zabronionego z art. 157 § 2 k.k. brak jest skargi uprawnionego oskarżyciela, a niezależnie od tego nastąpiło już przedawnienie karalności;

II.2 wystąpienie bezwzględnej przesłanki odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 i 9 k.p.k. w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela oraz niezależnie od powyższego przedawnienia karalności.

III. Z ostrożności procesowej, na wypadek gdyby Sąd Apelacyjny nie podzielił argumentacji dotyczącej sprecyzowanych powyżej zarzutów obrazy przepisów prawa postępowania objętych punktem I powyżej ani zarzutów obrazy przepisów prawa materialnego i bezwzględnej przyczyny odwoławczej objętych punktem II powyżej na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1 k.p.k. zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 53 § 1 i § 2 k.k. poprzez ich błędne zastosowanie i orzeczenie kary, której dolegliwość przekracza stopień winy oskarżonego A. Ł., co przejawiało się w tym, iż Sąd Okręgowy - w ustalonym przez siebie stanie faktycznym - nie wziął pod uwagę zamiaru i motywacji oskarżonego A. Ł., który w żaden sposób nie chciał - jak ustalił Sąd Okręgowy - skrzywdzić pokrzywdzonego R. P. (2), a jedynie dać mu nauczkę.

IV. Z ostrożności procesowej, na wypadek gdyby Sąd Apelacyjny nie podzielił argumentacji dotyczącej sprecyzowanych powyżej zarzutów objętych punktem I, punktem II ani punktem III powyżej, na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażąca niewspółmierność kary.

W związku z powyższym wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego A. Ł. od zarzuczonego mu czynu objętego pkt. VI aktu oskarżenia.

ewentualnie o:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w zaskarżonej części Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania;

ewentualnie, na wypadek niepodzielenia przez Sąd argumentacji dotyczącej zarzutów obrazy przepisów postępowania objętych w pkt I, z ostrożności procesowej, opierając się na zarzutach obrazy prawa materialnego (pkt II.1) i na bezwzględnej przesłance odwoławczej (pkt II.2) wniósł o:

3. uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tej części do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu celem umorzenia postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. ze względu na brak skargi uprawnionego oskarżyciela, względnie na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. ze względu na przedawnienie karalności;

ewentualnie, na wypadek niepodzielenia przez Sąd argumentacji dotyczącej zarzutów obrazy przepisów postępowania objętych w pkt I ani obrazy przepisów prawa materialnego i bezwzględnej przyczyny odwoławczej objętych w pkt II, z ostrożności procesowej, opierając się na zarzutach obrazy przepisów prawa materialnego (pkt III) i na zarzucie rażącej niewspółmierności kary (pkt IV) wnosił o:

4. zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez orzeczenie wobec oskarżonego A. Ł. łagodniejszej kary.

Obrońca M. D. na podstawie art. 438 pkt, 2, 3 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

I. Błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wydanego orzeczenia, a polegający na przyjęciu, iż:

1. M. D. brał udział w pobiciu R. P. (2), podczas gdy całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy a w szczególności zeznania samego pokrzywdzonego oraz innych świadków wskazuje na odmienny niż przyjęty przez Sąd przebieg zdarzenia,

2. Zranienie R. P. (2) nożem wypełnia znamiona występku z art. 158 § 1 kk, podczas gdy analiza zarówno opinii biegłego, jak i prawidłowa ocena samego uszkodzenia ciała przemawia za przyjęciem, iż przedmiotowe zranienie nie naraziło pokrzywdzonego na nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 lub art. 157 § 1 k.k.,

II. Mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów prawa procesowego - art 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 i 2 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przy ocenie zeznań P. O. (1) w zakresie czynu polegającego na uszkodzeniu ciała R. P. (2) co skutkowało oparcie wyroku jedynie na dowodach dla oskarżonego niekorzystnych i pominięciu okoliczności przemawiających na korzyść M. D. (zeznania innych świadków),

III. Mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę prawa karnego procesowego - art. 167 k.p.k., 193 § 1 k.p.k. polegająca na zaniechaniu zasięgnięcia uzupełniającej opinii z zakresu medycyny sądowej - chirurgii w celu ustalenia w jakich okolicznościach mogło dojść do powstania obrażenia - blizny na ciele R. P. (2), jaki czas upłynął pomiędzy badaniem lekarskim a doznany obrażeniem, czy na ciele pokrzywdzonego znajdują się ślady ingerencji lekarskiej w obrębie blizny (oznaki szycia), czy jest możliwe ustalenie głębokości rany oraz czy doznane obrażenie mogło narazić pokrzywdzonego na skutki opisane w art. 156 lub 157 § 1 k.k., co miało istotne znaczenie dla ustalenia kwalifikacji prawnej czynu.

IV. Błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wydanego orzeczenia, a polegający na przyjęciu, iż M. D. dopuścił się czynu polegającego na wzięciu udziału w obrocie środkami odurzającymi w postaci marihuany, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego winna skutkować uniewinnieniem oskarżonego.

V. Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o uniewinnienie M. D. od popełniania zarzucanych mu czynów, względnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu celem ponownego rozpoznania.

W przypadku niepodzielenia przez Sąd Apelacyjny wskazanych zarzutów na podstawie art. 438 pkt. 4 k.p.k. podniósł zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec M. D. kary pozbawienia wolności polegający na wymierzeniu w/ w oskarżonemu kar:

- 3 lat pozbawienia wolności na moc y art. 158 § 1 k.k.

- 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych przy ustaleniu wartości jednej stawki na kwotę 50 zł, nawiazki w wysokości 1.000 zł i przepadku kwoty 360 zł tytułem równowartości uzyskanej korzyści majątkowej i wymierzeniu mu kary łącznej w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności podczas gdy całokształt okoliczności sprawy, w tym podrzędna rola oskarżonego w popełnionych czynach, wymiar spowodowanej szkody, brak konfliktu z pokrzywdzonym na tle zdarzenia, ilość i jakość (narkotyk miękkiej) środka odurzającego wprowadzonego do obrotu przemawia za wymierzeniem M. D. kar:

- za czyn z art. 158 § 1 k.k. - 6 miesięcy pozbawienia wolności.

- za czyn z art. 56 ust. 1 i art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kary 1 roku pozbawienia wolności oraz kary łącznej w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat 4.

Obrońca A. P. zaskarżył wyrok w części dotyczącej czynów XI i XII aktu oskarżenia w całości.

Na podstawie art. 427 § 2 i 438 pkt. 2 i 3 wyrokowi temu zarzucił:

- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a wyrażającą się w naruszeniu zasady in dubio pro reo i zasady domniemania niewinności i rozstrzygania na korzyść oskarżonego (art. 5 k.p.k.), zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.) poprzez oparcie rozstrzygnięcia

- niemalże wyłącznie na zeznaniach świadka koronnego P. O. (1), gdzie notoryjnie oczywistym jest jak bardzo jest on zainteresowany na maksymalnym odciążeniu swojej osoby i obciążeniu innych za cenę korzyści procesowych,
- potraktowanie wyjaśnień A. P. jako tylko jego linii obrony, podczas gdy konsekwentnie podawał on w swoich wyjaśnieniach, iż nie dopuścił się zarzucanych mu czynów tj. kradzieży torebki na szkodę D. W. (1) i posiadania broni palnej, zwłaszcza, że pokrzywdzona go nie obciążała, zaś przesłuchani w sprawie inni świadkowie nie potwierdzili zeznań świadka koronnego,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na jego treść, polegający na:

- przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów w pkt XI i XII aktu oskarżenia, podczas gdy jego wyjaśnienia i brak jakichkolwiek wiarygodnych, możliwych do zweryfikowania procesowo dowodów, nie potwierdzają ustalonego przez Sąd Okręgowy stanu faktycznego i nie dają podstaw do ustalenia jak w zaskarżonej części wyroku,
- przyjęciu, iż oskarżony działał w warunkach grupy zbrojnej, którą kierował, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, pomimo tego, że w sprawie brak jest jakichkolwiek dowodów (a uzasadnienie zaskarżonego wyroku o tym milczy) oskarżony został uniewinniony od popełnienia przestępstwa napadu na sklep jubilerski w którym sprawcy używali broni oraz pomimo tego, że pracował dorywczo.

Wskazując na powyższe na zasadzie art. 427 § 1 i 437 § 2 k.p.k. wniósł:

- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego A. P. od zarzucanych mu w pkt XI i XII aktu oskarżenia czynów,

ewentualnie:

- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w zaskarżonej części do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

Obrońca M. W. zaskarżył wyrok w części uznania oskarżonego za winnego w zakresie zarzucanych mu czynów XIV, XV, XVII.

1) Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 439§1 pkt. 11 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę prawa procesowego, mianowicie art. 374 § 1 k.p.k. i 376 § 3 k.p.k. oraz art. 6 k.p.k. w zw. z 406 k.p.k. poprzez rozpoznanie części sprawy w dniu 17 sierpnia 2011 r. pod nieobecność oskarżonego M. W. ze względu na nieprawidłową realizację nakazu doprowadzenia i wydanie przez Sąd postanowienia o prowadzeniu rozprawy pod jego nieobecność z ograniczeniem czynności do zagadnień nie związanych z jego zarzutami, do czasu jego doprowadzania, podczas gdy pod nieobecność M. W. mowę końcową wygłosił obrońca M. N., która miała zarzuty działania wspólnie i w porozumieniu z M. W. (pkt. XIV), co uniemożliwiło oskarżonemu powzięcie wiedzy o treści mowy końcowej obrońcy M. N. i ewentualne stosowne odniesienie się do stanowiska obrońcy współoskarżonej w ostatnim słowie M. W., pomimo że o doprowadzenie na całość rozprawy w dniu 17 sierpnia 2011 r. wnosił i

chciał uczestniczyć we wszystkich jej czynnościach, które były o tyle istotne, iż dotyczyły rozprawy bezpośrednio poprzedzającej ogłoszenie wyroku.

W sytuacji gdyby, Sąd nie uznał zasadności podniesionej powyżej bezwzględnej przesłanki odwoławczej, zarzucił temu wyrokowi na mocy art. 438 pkt. 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj.:

2) art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. poprzez oparcie wyroku na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy i powołaniu się na nie w treści uzasadnienia dotyczącej uznania winy oskarżonego za czyn z pkt. XV, podczas gdy sam sąd przyznał, iż opinia toksykologiczna nie została zaliczona w poczet materiału dowodowego, a był to jedyny i niezbędny przy tego typu zarzutach (art. 62 ust 1 Ustawy) dowód na okoliczność, iż hipotetycznie pochodzący z mieszkania oskarżonego susz roślinny przekazany do badań stanowił ziele konopi, natomiast biały proszek stanowił kokainę zaliczane do środków odurzających I-N zgodnie z obowiązującą ustawą o przeciwdziałaniu narkomanii, co winno przy procesowym braku dowodu z opinii toksykologicznej skutkować uniewinnieniem oskarżonego od zarzucanego mu czynu z pkt. XV ze względu na treść art. 5§2 k.p.k.,

3) art. 366 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nieustalenie przez sąd stanu faktycznego i braku przedstawienia istotnych okoliczności zachowania oskarżonego składającego się na czyn ciągły z zarzutu pkt. XIV, tj.

- poprzez brak określenia od jakiego dnia, miesiąca czy też przynajmniej roku oskarżony brał udział w obrocie substancjami psychotropowymi

- poprzez brak wskazania jaki środek i w jakiej ilości w dniu 29 lipca 2003 r. oskarżony miał hipotetycznie nabyć od R. B. celem dalszej odsprzedaży czy też udzielenia innym osobom

- poprzez brak ustalenia danych osobowych mężczyzny o imieniu W., któremu oskarżony hipotetycznie miał dnia 29 lipca 2003 r. odpłatnie przekazać 1 gram kokainy -poprzez brak ustalenia osoby, której oskarżony hipotetycznie miał wspólnie i w porozumieniu z M. N. przekazać 1 gram kokainy w dniu 29 lipca 2003 r.

- poprzez brak ustalenia jakie środki odurzające oraz o jakiej wartości oskarżony działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. miał hipotetycznie przekazać M. K. (1) w dniu 30 lipca 2003 r.

- poprzez brak ustalenia jakie środki odurzające, o jakiej wartości i w jakiej ilości oskarżony działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. miał hipotetycznie przekazać M. K. (1) w dniu 31 lipca 2003 r.

- poprzez brak ustalenia danych osobowych kobiety o imieniu A., od której oskarżony działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. miał hipotetycznie nabyć nie mniej niż 7,5 amfetaminy w dniu 1 sierpnia 2003 r.

- poprzez brak ustalenia jakiej wartości środek odurzający oskarżony hipotetycznie przekazał w dniu 4 sierpnia 2003 r. P. K.;

4) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez wadliwe ustalenie, iż przyczyna dla której oskarżony M. W. złożył w toku postępowania przygotowawczego nieprawdziwe wyjaśnienia obciążające jego jak i pozostałych współoskarżonych nie mogła być groźba organów ścigania o umieszczeniu jego dziecka w domu dziecka na skutek pozbawienia wolności obojga rodziców, podczas gdy była to wersja bardziej prawdopodobna niż przyjęta przez sąd, bowiem to właśnie z chwilą zwolnienia M. N. (matki dziecka) M. W. zmienił swoje stanowisko w sprawie i zaprzeczył prawdziwości wcześniej złożonych (wymuszonych) wyjaśnień

5) art. 399 §1 i §2 k.p.k. poprzez brak pouczenia strony o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej opisu czynu pkt. XVII z art. 156 § i art. 157§1 k.k. na ustalenie, iż działanie to narażało pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku z art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k., czym wyczerpał znamiona art. 159 k.k. i za to na mocy art. 159 k.k. skazał oskarżonego na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, podczas gdy wskazany przepis procedury nakłada na sąd orzekający obowiązek uprzedzenia oskarżonego o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej zarzucanego czynu i przewiduje możliwość przerwy w rozprawie celem przygotowania się do obrony

Zarzućil temu wyrokowi na mocy art. 438 pkt 3 k.p.k. bład w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść wydanego orzeczenia poprzez:

6) ustalenie, iż M. W. brał udział w pobiciu R. P. (2) i posługiwał się nieustaloną bronią, strzelił w okolice nóg z zamiarem przestrzelenia dłoni pokrzywdzonego z odległości kilku centymetrów, podczas gdy pokrzywdzony, jego brat jak i pozostali potencjalni współsprawcy czynu konsekwentnie i w sposób wewnętrznie spójny zaprzeczyli udziałowi m.in. M. W. w tym zdarzeniu, a jedynym dowodem na tę okoliczność są zeznania świadka koronnego, który miał interes w pomówieniu oskarżonych celem uzyskania statusu świadka koronnego i zemsty na A. Ł.

7) ustalenie, iż M. W. brał udział w obrocie środkami odurzającymi od czasu bliżej nieustalonego do sierpnia 2003 r. podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy w sprawie oparty przede wszystkim na sprzecznych z pozostałymi zeznaniami świadków i oskarżonych, pomówieniach świadka koronnego nie daje podstaw ku takiemu stwierdzeniu, czy też co najmniej budzi liczne i nie dające się usunąć wątpliwości choćby, co do czasu, miejsca popełnienia czynów oraz potencjalnych współsprawców, jak również wartości i ilości środków odurzających jakimi M. W. miał rozporządzać zgodnie z hipotezą zarzutu z pkt. XIV, co w obliczu treści art 5§2 k.p.k. winno skutkować uniewinnieniem oskarżonego

8) ustalenie, iż w okresie bliżej nieustalonym do dnia 5 sierpnia 2003 r. w W., wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał środki odurzające w postaci marihuany o masie łącznej 11,14 grama oraz kokainy o masie łącznej 1,56 grama, podczas gdy (prawidłowo) zgromadzony materiał dowodowy na tę okoliczność, tj. dowód z zeznań funkcjonariusza M. K. (3) i protokół z czynności przeszukania i zatrzymania wskazuje jedynie, iż nierozpoznany przez świadka mężczyzna wyrzucił z pomieszczeń (które mogły być zajmowane przez M. W.) pudełko z zawartością niezidentyfikowanej substancji o kolorze zielonym i białym, co winno w konsekwencji braku innych dowodów skutkować na zasadzie art. 5 § 2 k.p.k. uniewinnieniem od zarzut u pkt. XV.

Podnosząc zarzut z pkt. 1), tj. bezwzględną przesłankę odwoławczą wniósł:

- o skierowanie sprawy na posiedzenie celem uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w. W. do ponownego rozpoznania.

W sytuacji, gdyby Sąd nie uznał zasadności powyższego zarzutu, to ze względu na treść pozostałych zarzutów apelacji wniósł:

- o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. W. od zarzutów z pkt. XIV, XV, XVII - zaskarżonej części wyroku, ewentualnie:

- o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji w części zaskarżonej.

Obrońca Ł. S. (1) zaskarżył wyrok w zakresie czynu zarzuconego w pkt. XIX na korzyść oskarżonego.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. powyższemu wyrokowi zarzućil:

Obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj.:

1) art. 5 § 2 i art. 410 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego Ł. S. (1) w sytuacji, gdy wyrok został wydany na podstawie wyjaśnień świadka koronnego P. O. (1), wybranych fragmentów wyjaśnień M. W. oraz wybranych fragmentów zeznań pokrzywdzonego R. P. (2), przy czym w trakcie zeznań i wyjaśnień składanych przed Sądem Pierwszej Instancji żadna z osób (poza świadkiem koronnym P. O. (1)) nie wskazała, że udział w pobiciu R. P. (2) brał oskarżony Ł. S. (1).

2) art. 2 § 2, art. 4, art. 7 i art. 410 k.p.k. poprzez:

- przekroczenie granic swobodnej ceny dowodów i obdarzenie wiarygodnością wyjaśnień P. O. (1) obciążających Ł. S. (1) w sytuacji, gdy wyjaśnienia P. O. (1) pozostają w sprzeczności nie tylko z zeznaniami złożonymi przez pokrzywdzonego R. P. (2), ale także z korespondującymi z nimi wyjaśnieniami składanymi przed Sądem Pierwszej instancji przez: M. W., A. P., A. Ł., M. J. oraz z oświadczeniami Ł. S. (2) i R. P. (1);

- przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i nie obdarzenie wiarygodnością wyjaśnień M. W. złożonych przed Sądem Pierwszej Instancji (zdaniem Sądu Pierwszej instancji zmiana wyjaśnień dokonana przed Sądem Pierwszej Instancji miała być podyktowana zmianą przyjętej przez M. W. strategii obrończej), w sytuacji, gdy wyjaśnienia złożone przed Sądem zasługują na obdarzenie wiarygodnością z uwagi na fakt, że pozostają w korespondencji z nie tylko z zeznaniami złożonymi przez pokrzywdzonego R. P. (2), ale też wyjaśnieniami składanymi przed Sądem Pierwszej instancji przez: A. P., A. Ł., M. J. oraz z oświadczeniami Ł. S. (1) i R. P. (1)

- przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i odmówienie wiarygodności zeznaniom złożonym przez pokrzywdzonego R. P. (2), w sytuacji, gdy zeznania te zasługują na obdarzenie wiarygodnością z uwagi na fakt, że pozostają w korespondencji z wyjaśnieniami składanymi przed Sądem Pierwszej instancji przez: M. W., A. P., A. Ł., M. J. oraz z oświadczeniami Ł. S. (1) i R. P. (1);

- poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom złożonym przez A. P. w sytuacji, gdy korespondują one z zeznaniami R. P. (2);

- przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom A. Ł. w sytuacji, gdy pozostają one w korespondencji z zeznaniami M. W. złożonymi przed Sądem pierwszej instancji;

- poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom złożonym przez M. J.;

- przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i odmówienie wiarygodności oświadczeniu złożonemu przez Ł. S. (1) w zakresie, w jakim oświadczył, że nie miał z pokrzywdzonym R. P. (3) żadnego zatargu;

- poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i odmówienie wiarygodności oświadczeniu R. P. (1) w zakresie, w jakim oświadczył, że nie miał z pokrzywdzonym R. P. (3) żadnego zatargu.

W konsekwencji wniósł o:

1) zmianę wyroku w części dotyczącej punktu 27 w zakresie czynu zarzucanego w punkcie XIX i uniewinnienie oskarżonego Ł. S. (1) od zarzucanego mu czynu;

2) ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej punktu 27 w zakresie czynu zarzucanego w punkcie XIX i przekazanie sprawy Sądowi Pierwszej Instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca R. P. (1) zaskarżył wyrok w części uznającej oskarżonego za winnego popełnienia czynów z pkt. XX i XXI aktu oskarżenia zarzucając w oparciu o przepisy art. 427 k.p.k. i art. 438 pkt 2 k.p.k.

I. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, a w szczególności: art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k., art. 410 k.p.k. polegającą na oparciu treści wyroku na selektywnie wybranym materiale dowodowym ograniczającym się wyłącznie lub niemal wyłącznie do zeznań świadka koronnego P. O. (1), które w żadnym razie nie mogą być uznawane za dowód uprzywilejowany, priorytetowy lub bardziej wiarygodny, etc. w porównaniu do innych dowodów zebranych in casu, w tym wyjaśnień oskarżonych, czy zeznań pokrzywdzonego R. P. (2), co w konsekwencji doprowadziło do dokonania wadliwej oceny materiału dowodowego i naruszenia podstawowych zasad postępowania karnego, w tym m.in. rozstrzygnięcia istniejących wątpliwości wbrew zasadzie in dubio pro reo na niekorzyść oskarżonego.

jak również w oparciu o przepisy art. 427 k.p.k. i art. 438 pkt 3 k.p.k.:

II. błąd w ustaleniach faktycznych, poprzez przyjęcie, iż zebrany w przedmiotowym postępowaniu materiał dowodowy upoważnia do uznania R. P. (1) winnym popełnienia przestępstw z art. 158 § 1 k.k. oraz z art. 62 § 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (zwanej w dalszej części u.p.n.) w zw. z art. 12 k.k., podczas gdy prawidłowa analiza całości materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie, w postaci przede wszystkim wyjaśnień oskarżonego R. P. (1), wyjaśnień współoskarżonych, zeznań pokrzywdzonego R. P. (2) nie dozwala na przyjęcie, aby oskarżony R. P. (1):

- w dniu bliżej nieustalonym pomiędzy 26 października 2002 roku a 26 lutego 2003 roku w W. na ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. Ł., M. D., Ł. S. (1), M. W. i inną ustaloną osobą, przy czym A. Ł. posługiwał się nożem a M. W. bliżej nieustaloną jednostką broni palnej, wziął udział w pobiciu R. P. (2) w ten sposób, że bili go i szarpali po całym ciele, zaś M. W. oddał w jego kierunku niecelny strzał z broni palnej a A. Ł. zadał uderzenie nożem w dolną część lewego pośladka, powodując obrażenia ciała w postaci rany ciętej skutkującej naruszeniem czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku z art. 156 § k.k. lub art. 157 § 1 k.k. tj., aby dokonał przestępstwo z art. 158 § 1 k.k.

oraz, aby oskarżony R. P.

- w okresie od 18 lipca 2003 roku do dnia 27 lipca 2003 roku w W. działając w podobny sposób w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środki odurzające w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 3 gramy (powinno być 1,5 grama) i tak:

- W dniu 18 lipca 2003 roku w W. wbrew przepisom u.p.n. posiadał środki odurzające w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 0,5 grama;

- W dniu 24 lipca 2003 roku w W. wbrew przepisom u.p.n. posiadał środki odurzające w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 0,5 grama;

- W dniu 27 lipca 2003 roku w W. wbrew przepisom u.p.n. posiadał środki odurzające w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 0,5 grama

tj. popełnił przestępstwo z art. 62 ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 12 k.k. - co najwyżej - przypisany oskarżonemu czyn posiadania środka odurzającego winien zostać potraktowany jako wypadek mniejszej wagi, o którym mowa w art. 62 ust. 3 u.p.n.

a już tylko z ostrożności procesowej, w przypadku niepodzielenia powyższych zarzutów przez Sąd II instancji na zasadne art 427 k.p.k. i art 438 pkt 4 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

III. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary, poprzez wymierzenie oskarżonemu R. P. (1) kar jednostkowych: kary 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności za popełnienie czynu przypisanego mu w pkt 28 wyroku, kary 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności za popełnienie czynu przypisanego mu w pkt 29 wyroku oraz kary łącznej w wymiarze 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności (pkt 30 wyroku), co klóci się z zasadą indywidualnej odpowiedzialności (art. 20 k.k.) oraz z zasadami i dyrektywami wymierzania kary, o których mowa w art. 53 k.k.

Formułując powyższe zarzuty wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku Sądu I instancji poprzez uznanie, iż zebrany in casu materiał dowodowy w ramach niniejszego postępowania nie daje wystarczających podstaw do uznania, iż oskarżony R. P. (1) dopuścił się popełnienia jakiegokolwiek czynu zabronionego, co w konsekwencji winno skutkować jego uniewinnieniem od popełnienia przypisanych mu przez Sąd I instancji w zaskarżonym wyroku czynów z art. 158 § 1 k.k. oraz z art. 62 ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 12 k.k.;

ewentualnie o

2. zmianę przedmiotowego wyroku Sądu Okręgowego, poprzez przyjęcie, iż czyn przypisany oskarżonemu R. P. (1) w pkt 29 wyroku stanowi wypadek mniejszej wagi, o którym mowa w art. 62 ust. 3 u.p.n., a tym samym, iż w zakresie popełnienia przez oskarżonego tego występkę winna zostać przyjęta kwalifikacja z art. 62 ust. 3 u.p.n. w zw. z art. 12 k.k.;

ewentualnie o:

3. uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

a w przypadku podzielenia przez Sąd II instancji wyłącznie zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec R. P. (1) kary, wniósł o:

4. zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego, poprzez obniżenie wymiaru orzeczonych wobec R. P. (1) jednostkowych kar pozbawienia wolności, a w konsekwencji również o złagodzenie wymierzonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności; ponadto wniósł o:

5. zasądzenie na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. S. K. kosztów obrony z urzędu oskarżonego R. P. (1) przed Sądem II instancji.

Obrońca P. B. (1) zaskarżył wyrok w części dotyczącej czynu z pkt. XXII aktu oskarżenia.

Na zasadzie art.427 § 2 i 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie obrazę art. 5 k.p.k. wyrażającą się w rozstrzygnięciu wątpliwości na niekorzyść oskarżonego oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść i wyrażający się w stwierdzeniu, że oskarżony brał udział w zarzucanym mu włamaniu -podczas gdy analiza zeznań świadka koronnego P. O. (1) składanych spontanicznie w postępowaniu przygotowawczym (k. 169- 170 akt) i korespondujących z tymi zeznaniami zarzutów opisanych w wyroku w sprawie VIII K 252/05 (k.4904-4969) o włamaniach do salonów sieci (...) w dniu 15 października 2000r. i w dniu pomiędzy 15-17 października 2000r. na ul. (...) w dzielnicy M. w konfrontacji z zeznaniami P. O. (1) ujawnionymi na karcie 170 akt, że za kilka dni po włamaniach do salonów sieci (...) nastąpiło włamanie do salonu (...) na W. - nakazują wysnucie wniosku, iż w przeddzień włamań do salonów sieci (...) P. B. (1) nie brał udziału we włamaniu do salonu (...) i nie popełnił przypisanego mu przestępstwa.

Wskazując na powyższe zarzuty, na zasadzie art.427 § 1 i 437 § 2 k.p.k. wniósł o:

zmianę wyroku w zaskarżonej części przez uniewinnienie oskarżonego od

zarzucanego mu czynu.

Obrońca T. M. zaskarżył wyrok w części dotyczącej kary.

Na podstawie art. 438 pkt. 4 k.p.k. wyrokowi zarzucił rażąca niewspółmierność kary poprzez orzeczenie kary bez warunkowego zawieszenia jej wykonania i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności z okresem próby w wymiarze 5 lat lub uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca E. P. (1) zaskarżył wyrok w całości i zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych (art.438 pkt.3 k.p.k.) polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji, iż oskarżony E. P. (1) dopuścił się popełnienia czynu opisanego w pkt. XXV aktu oskarżenia jedynie w oparciu o zeznania świadka P. O. (1) z pominięciem takich okoliczności jak:

- brak pewności tego świadka co do takich okoliczności jak udział i rola oskarżonego w popełnieniu zarzucanego czynu,

- brak dowodów wskazujących na działanie oskarżonego E. P. (1) "wspólnie i w porozumieniu" z osobami które dokonały kradzieży,

- rozbieżności w zakresie ustaleń co do ilości sprawców czynu w zeznaniach świadków P. O. (1) oraz M. B. i jednoczesnym przyjęciu zgodności tych zeznań,

- brak wiedzy świadka P. O. (1) co do marki samochodu w którym dokonano kradzieży

przy jednoczesnym uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego E. P. (1) dotyczących przebywania w okresie zarzutu - przez cały tydzień w zamkniętym ośrodku szkolno wychowawczym pomimo braku dowodów przeciwnych w tym zakresie,

2.obrazę przepisów postępowania (art.438 pkt.2 k.p.k.) w zw. z art.5§2kpk i 7 k.p.k. poprzez przyjęcie winy oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu pomimo istnienia ważkich wątpliwości (pominiętych przez Sąd) co do udziału oskarżonego E. P. (1) w popełnieniu zarzucanego mu czynu

W związku z powyższym wniósł o :

1. Zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego E. P. (1) od popełnienia przypisanego mu czynu z art.278§1 k.k.

ewentualnie

2.uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca W. J. zaskarżył wyrok co do zarzutu XXVII w całości na jej korzyść.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia - art. 1 ustawy z 25 czerwca 1997 o świadku koronnym przez oparcie się na dowodzie z zeznań świadka koronnego P. O. (1), podczas gdy zgodnie z art. 1 powołanej ustawy nie mógł on być przesłuchany w tym charakterze, a Prokuratura i Sąd nie odebrały od niego zeznań w charakterze świadka zwykłego (jest to jedyny obciążający dowód w sprawie),

2. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia - art. 424 k.p.k. poprzez nieustalenie w uzasadnieniu wyroku stanu faktycznego i przedstawienia opisu zdarzenia w odniesieniu do osk. W. J.. Sąd nie ustalił jaką rolę pełnił osk. W. J. w popełnieniu przestępstwa, jakich czynności się dopuścił, na czym polegało jego działanie, w jakim momencie, w jakiej kolejności, jakie było następstwo zdarzeń, jak się zachowywał, co robił bezpośrednio przed kradzieżą torebki i bezpośrednio po kradzieży. Ten brak jest tym bardziej wymowny, że Sąd ustalił, że to osk. A. P. wyrwał torebkę, i że osobą z którą D. W. się szarpała o torebkę był osk. A. P.. Co zatem robił osk. W. J. i jaka była jego rola. Sąd nie ustalił. Cały opis zdarzenia i opis stanu faktycznego Sądu w odniesieniu do osk. W. J. sprowadza się tylko do jednego stwierdzenia, że wina osk. W. J. nie budzi wątpliwości,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na bezkrytycznym przyjęciu dowodu obarczonego wadą w postaci zeznań P. O. (1), przesłuchanego nieprawidłowo, z naruszeniem przepisów, traktowanego jako świadek koronny, niewiarygodnym ze względu na jego osobisty interes prawny w postępowaniu karnym. Wyrokowi zarzucam ponadto sprzeczność ustaleń z zebraniem materiałem dowodowym polegającą na oparciu się o zeznania P. O. (1) sprzecznych z zeznaniami innych świadków oraz na wzajemnie sprzecznych zeznaniach tych świadków co do miejsca zdarzenia, ilości sprawców i roli poszczególnych sprawców w zdarzeniu i nie wyjaśnieniu tych sprzeczności przez Sąd.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. wniósł, aby Sąd Odwoławczy, korzystając z uprawnień przewidzianych w art. 437 § 1 i 2 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok, orzekł odmiennie co do istoty sprawy i uniewinnił osk. W. J. z zarzucanego mu czynu.

Obrońca A. S. (1) zaskarżył wyrok w części orzeczenia o karze. Zarzucając wyrokowi, na mocy art. 438 pkt. 4 k.p.k. rażąco surowość orzeczonej kary bezwzględnej pozbawienia wolności wniósł o zmian wyroku przez znaczne złagodzenie kary i orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem wykonania.

Obrońca M. K. (1) zaskarżył wyrok w całości i na podstawie art. 438 pkt. 3 k.p.k. zarzucił: błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, poprzez błędną ocenę materiału dowodowego, a zwłaszcza zapisu rozmowy pomiędzy M. W. a M. N. i wskutek tej oceny dowodów przyjęcie, że M. K. (1) uczestniczył w obrocie nieustalonymi środkami odurzającymi, bądź środkami psychotropowymi, w ten sposób, że zaopatrywał się w bliżej nieustalone ilości tych środków oraz substancji od M. W. i M. N., a następnie udzielał ich odpłatnie innym nieustalonym osobom.

Wniósł o zmianę zaskarżonej części wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Prokurator zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonych:

a) A. Ł. w części dotyczącej orzeczenia o winie dotyczącej pkt 1 wyroku w zakresie zarzutu opisanego w pkt I aktu oskarżenia to jest o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 4 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

b) M. D. w części dotyczącej orzeczenia o winie dotyczącej pkt 3 wyroku w zakresie zarzutu opisanego w pkt VII i IX aktu oskarżenia, to jest o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 4 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

c) M. W. w części dotyczącej orzeczenia o winie dotyczącej pkt 20 wyroku w zakresie zarzutu opisanego w pkt XVI aktu oskarżenia, to jest o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.,

d) M. J. w części dotyczącej orzeczenia o winie dotyczącej pkt. 32 wyroku w zakresie zarzutów opisanych w pkt XXIII i XXIV aktu oskarżenia to jest o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i z art. 56 ust. 1 i art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

e) A. S. (2) w części dotyczącej orzeczenia o winie dotyczącej pkt 38 wyroku w zakresie zarzutu opisanego w pkt XXX aktu oskarżenia, to jest o przestępstwo art. 280 § 1 k.k.

W oparciu o treść art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

a) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 399 § 1 k.p.k., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz nieuwzględnienie wszystkich okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego M. J., a w szczególności błędne uznanie, że w zakresie czynu XXIV aktu oskarżenia zmiana opisu czynu na inny w tym wnioskowany we wnioskach końcowych przez oskarżyciela poprzez wyeliminowanie z jego opisu udziału w obrocie środkami psychotropowymi w postaci heroiny i ekstazy przy zachowanej kwalifikacji prawnej i dacie czynu stanowi wyjście poza granice oskarżenia, podczas gdy prawidłowa analiza całokształtu zgromadzonych w sprawie dowodów, a zwłaszcza zeznań P. O. (1) z dnia 2 października 2003 roku wskazuje na popełnienie zarzucanego przez M. J. czynu ale dotyczącego jedynie środka psychotropowego w postaci amfetaminy w ilości niemniejszej niż 10 gram, a taka zmiana była jak najbardziej dopuszczalna i uzasadniona,

b) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia w zakresie czynu zarzucanego A. Ł. w pkt 1 aktu oskarżenia i M. D. w pkt VII aktu oskarżenia i mający wpływ na jego treść polegający na wyrażeniu poglądu, iż dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności nie są wystarczające do uznania za udowodniony fakt popełnienia przez A. Ł. i M. D. zarzucanych im w pkt I i VII aktu oskarżenia czynów, jakkolwiek dowody te w postaci zeznań świadka koronnego P. O. (1) w powiązaniu z innymi dowodami pośrednimi w postaci zeznań pokrzywdzonego T. F. i J. K., M. Ł. i M. S., a w szczególności z ustaleniem, że A. Ł. został zatrzymany i tymczasowo

aresztowany w dniu 25 marca 2003 roku, to jest po napadzie dokonanym w dniu 24 marca 2003 roku, a nie w dniu 19 marca 2003 roku jak przyjął Sąd, pozwalają na przyjęcie, że to w dniu 19 marca 2003 roku miało miejsce usiłowanie zabójstwa T. F., którego zamierzał dokonać A. Ł. przy pomocy M. D.,

c) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia w zakresie czynu zarzucanego M. D. w pkt IX aktu oskarżenia i M. W. w pkt XVI aktu oskarżenia i mający wpływ na jego treść polegający na wyrażeniu poglądu, iż dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności nie są wystarczające do uznania za udowodniony faktu popełnienia przez M. D. i M. W., działających wspólnie z P. O. (1) skazanym za to przestępstwo prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w. W. z dnia 22 stycznia 2007 roku sygn. akt VIII K 88/06 przestępstwa usiłowania kradzieży z włamaniem samochodu D. (...), w sytuacji gdy prawidłowa ocena tego dowodu z zeznań świadka koronnego P. O. (1) pozwala na podstawie zasad doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania do przyjęcia wniosku przeciwnego, to jest do stwierdzenia, iż obaj oskarżeni dopuścili się popełnienia tego przestępstwa,

d) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia w zakresie czynu zarzucanego M. J. w pkt XXIII aktu oskarżenia i mający wpływ na jego treść polegający na wyrażeniu poglądu, iż dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności nie są wystarczające do uznania za udowodniony faktu popełnienia przez M. J. zarzucanego mu przestępstwa, w sytuacji gdy dowód w postaci zeznań świadka koronnego P. O. (1) oceniany całościowo także przez pryzmat zarzutu z pkt XXIV aktu oskarżenia, to jest na okoliczności wprowadzania do obrotu środków psychotropowych w 1997 roku, z uwzględnieniem specyfiki przestępstwa zarzucanego oskarżonemu, a zwłaszcza, iż dotyczyło ono wzajemnych rozliczeń między osobami dokonującymi przestępstw, a tym samym nie będącymi zainteresowanymi ich ściganiem, specyfiki przestępstw narkotykowych, w których w zasadzie poza zeznaniami skruszonego przestępcy brak jest innych dowodów, nieuwzględnienia w rozważaniach Sądu faktu skazania P. O. (1) prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w. W. z dnia 22 stycznia 2007 roku sygn. akt VIII K 88/06 za to samo przestępstwo, prowadzą nieodparcie do wniosku przeciwnego, tj. do stwierdzenia, iż M. J. dopuścił się popełnienia przestępstwa zarzucanego mu w pkt XXIII aktu oskarżenia,

e) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść polegający na wyrażeniu poglądu, iż dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności nie są wystarczające do uznania za udowodniony fakt popełnienia przez A. S. (2) zarzucanego mu w pkt XXX aktu oskarżenia przestępstwa, jakkolwiek dowody te, a w szczególności zeznania świadka koronnego P. O. (1) prawomocnie skazanego za to przestępstwo wyrokiem Sądu Rejonowego w. Ś.z dnia 8 stycznia 2007 roku sygn. akt II K 713/06 oceniane całościowo, a nie tylko w zakresie tego czynu, z uwzględnieniem specyfiki tego rodzaju przestępstw polegających wyborze jako pokrzywdzonych osób narodowości azjatyckiej, które nie będą zainteresowane ściganiem sprawców, jak również zasad doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania prowadzą nieodparcie do wniosku przeciwnego, tj. do stwierdzenia, iż A. S. (2) dopuścił się popełnienia przestępstwa rozboju zarzucanego mu aktem oskarżenia.

Podnosząc powyższy zarzut na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o:

- a) uchylenie wobec A. Ł. wyroku w pkt 1 w zakresie zarzutu opisanego w pkt 1 aktu oskarżenia,
- b) uchylenie wobec M. D. wyroku w pkt 3 w zakresie zarzutu opisanego w pkt VII i IX aktu oskarżenia,
- c) uchylenie wobec M. W. wyroku w pkt 20 w zakresie zarzutu opisanego w pkt XVI aktu oskarżenia,
- d) uchylenie wobec M. J. wyroku w pkt 32, w zakresie zarzutów opisanych w pkt XXIII i XXIV aktu oskarżenia,
- e) uchylenie wobec A. S. (3) wyroku w pkt 38 i przekazanie sprawy w zakresie w/w przestępstw do ponownego rozpoznania Sądowi 1 instancji

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych, z wyjątkiem apelacji obrońcy M. K. (1), okazały się niezasadne. Natomiast zasadna jest apelacja prokuratora, z wyjątkiem zarzutu i wniosku, dotyczącego wyroku wobec M. J..

Odnośnie apelacji obrońców.

Wina oskarżonych co do większości czynów zarzucanych aktem oskarżenia a przypisanych zaskarżonym wyrokiem oparta została przede wszystkim na dowodzie z zeznań świadka P. O. (1).

Apelacje obrońców, którzy kwestionują winę oskarżonych, niezależnie od tego jak formułują zarzuty, podważają wiarygodność zeznań świadka P. O. (1). Jednakże Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu orzekającego w kwestii oceny zeznań P. O. (1), a tym samym uznał, iż słusznie dowód ten stanowił podstawę ustaleń faktycznych, poczynionych w zaskarżonym wyroku. P. O. (1) został dopuszczony do składania zeznań w charakterze świadka koronnego w zakresie przestępstw popełnionych w zorganizowanej grupie przestępczej i w związku z tym korzysta z praw przewidzianych w ustawie z dnia 25 czerwca 1997 r. Jego wyjaśnienia składane w charakterze podejrzanego a później zeznania składane w charakterze świadka opisywały szeroką działalność przestępczą jego i innych osób, wykraczającą poza rodzaj przestępstw, do których stosuje się przepisy ustawy o świadku koronnym. P. O. (1) został poinformowany o odpowiedzialności za przestępstwa nie objęte w/wym. ustawą i zdecydował się na ujawnienie wszystkich przestępstw, które popełnił lub o których powziął wiadomość. Powyższa okoliczność wskazuje, iż nie kierował się tylko chęcią uniknięcia kary, co dotyczy jedynie przestępstw, objętych ustawą o świadku koronnym. Zważyć nadto należy, że określone prawa związane są z nałożonymi na świadka koronnego obowiązkami, w tym właśnie obowiązkiem zeznawania prawdy, niewypełnienie których rodzi pełną odpowiedzialność karną za popełnione przestępstwa. Sąd I instancji nie stwierdził by P. O. (1) zeznał nieprawdę bądź zataił prawdę co do istotnych okoliczności i nawet wtedy, kiedy uniewinniał oskarżonych od niektórych czynów wyraźnie stwierdzał, że rozstrzygnięcia te nie są wyrazem braku zaufania do prawdziwości wypowiedzi świadka. Zważyć przy tym należy, że niniejsza sprawa obejmuje część działalności przestępczej opisywanej przez świadka koronnego a zdecydowanie szersza działalność przestępcza przedstawiona została przez niego w sprawie Sądu Okręgowego w. W. VIII K 252/07. Także w tej sprawie Sądy orzekające w obu instancjach nie znalazły podstaw do podważenia prawdziwości zeznań P. O. (1).

Większość przestępstw, na okoliczność których zeznawał P. O. (1) są to przestępstwa, w których sam brał udział i jego zeznania potwierdzają się co do faktu ich zaistnienia, przebiegu zdarzenia czy sposobu ich dokonania w zeznaniach pokrzywdzonych oraz dowodach rzeczowych w postaci protokołów oględzin.

Odnośnie apelacji obrońców: A. Ł., M. D. co do czynu z pkt. VIII aktu oskarżenia, M. W. co do czynu z pkt. XVII aktu oskarżenia oraz Ł. S. (1) co do czynu z pkt. XIX aktu oskarżenia, które to czyny dotyczą pobicia R. P. (2).

Wszyscy w/wym. apelujący zarzucają zaskarżonemu wyrokowi, mające wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k. Kwestionują dokonaną przez Sąd I instancji ocenę materiału dowodowego poprzez uznanie za wiarygodne zeznań P. O. (1) zaś odmowę wiarygodności wyjaśnieniom wszystkich oskarżonych o dokonanie tego czynu, jak też nie danie wiary zeznaniom pokrzywdzonego R. P. (2) i jego brata A.. Zdaniem skarżących taka ocena dowodów spowodowała nie wzięcie pod uwagę całokształtu materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie a w konsekwencji oparcie rozstrzygnięcia tylko na okolicznościach niekorzystnych dla oskarżonych i rozstrzygnięcie na ich niekorzyść nie dających się usunąć wątpliwości.

Na wstępie stwierdzić należy, że Sąd I instancji uwzględnił cały materiał dowodowy ujawniony w toku rozprawy głównej, a więc zarówno obciążający, jak też korzystny dla oskarżonych, a tylko dokonana przez niego ocena tych dowodów spowodowała, że za podstawę ustaleń faktycznych przyjął dowody dla oskarżonych niekorzystne. Uznanie oskarżonych za winnych popełnienia tego czynu było skutkiem uznania za wiarygodne i przyjęcie za podstawę ustaleń faktycznych zeznań P. O. (1), który stanowczo i konsekwentnie wskazywał na sprawców tego czynu, a tym samym oczywiście bezzasadny jest zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k.

Sąd I instancji dokonał wnikliwej analizy zeznań P. O. (1) i w sposób przekonujący wykazał powody dla których dowód ten obdarzył wiarygodnością a tym samym odmówił dania wiary wyjaśnieniom A. Ł., M. D., Ł. S. (1) oraz M. W. z rozprawy i częściowo ze śledztwa. Nie można zgodzić się z obrońcą A. Ł., że wcześniejszy konflikt tego oskarżonego z P. O. (1) spowodował, że miał on osobisty interes w obciążaniu oskarżonego, a więc, że jego zeznania są niewiarygodne. Sąd I instancji zajął stanowisko wobec wcześniejszego konfliktu między tymi osobami, czego P. O. (1) nie ukrywał i słusznie przyjął, iż nie miał on wpływu na ich wzajemne późniejsze kontakty. Zważyć ponadto należy, że P. O. (1) pomawia o dokonanie tego czynu także inne osoby, nie wyłączając przecież także swego w nim udziału. Wbrew temu co twierdzi obrońca A. Ł., fakt uniewinnienia tego oskarżonego od popełnienia czynów z pkt. I-V aktu oskarżenia nie świadczy o rażącej niewiarygodności zeznań P. O. (1), na co wyraźnie wskazuje treść uzasadnienia Sądu orzekającego co do powodów rozstrzygnięcia w tym zakresie. Trudno też podzielić stanowisko obrońcy A. Ł., że zeznania P. O. (1) są niespójne, skoro ujawnione w toku rozprawy wobec niepamięci zeznania ze śledztwa zostały przez niego potwierdzone. Rację ma obrońca A. Ł., że zeznania P. O. (1) sprzeczne są z zeznaniami R. P. (2), wyjaśnieniami A. P. i M. J., jednakże to właśnie tym sprzecznym z zeznaniami P. O. (1) dowodom Sąd I instancji wiary nie dał i uzasadnił powody tego stanowiska, a Sąd Apelacyjny je podzielił.

Nie można podzielić stawianego przez obrońcę A. Ł. zarzutu obrazy przepisów postępowania tj. art. 171 § 7 k.p.k. w zw. z art. 171 § 5 pkt 1 k.p.k., skoro nie przyjął Sąd I instancji aby zeznania te były składane w sposób i w warunkach, o których wyjaśniał M. W. na etapie postępowania jurysdykcyjnego. Z uznaniem za wiarygodne wyjaśnień M. W. z postępowania przygotowawczego, w których przyznawał się do popełnienia tego przestępstwa, nie zgadzają się także obrońca M. W. i Ł. S. (1) podnosząc, iż bardzo prawdopodobne są przyczyny ich złożenia podawane przez oskarżonego, a nadto pozostałe jego wyjaśnienia zgodne są z wyjaśnieniami A. Ł., Ł. S. (1) i pokrzywdzonego R. P. (2). Jednakże Sąd I instancji uznał za wiarygodne wyjaśnienia M. W. ze śledztwa, w których przyznawał się do popełnienia tego czynu i tego rodzaju ocena, w logiczny sposób uzasadniona, uzyskała aprobatę Sądu Apelacyjnego. Dodatkowo podnieść należy, że czyn polegający na pobiciu R. P. (2) nie jest jedynym, o którym M. W. wyjaśniał w toku śledztwa, gdyż opisywał on szerszą działalność przestępczą. Jednakże na potrzeby niniejszej sprawy wyjaśnienia M. W. ze śledztwa, w tej części w której zostały uznane za wiarygodne, potwierdzają, zarówno co do przebiegu zdarzeń, jak, też co do sprawców, zeznania P. O. (1).

Sąd I instancji, nie naruszając przepisów postępowania, które byłyby sprzeczne z ogólnymi zasadami z art. 2 § 2 k.p.k. art. 4 k.p.k., (a te ogólne zasady nie stanowią podstawy zarzutu, jak formułuje to obrońca Ł. S. (1)) poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, a tym samym zasadnie uznał, że Ł. S. (1) i M. D. dopuścili się wobec R. P. (2) przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. a A. Ł. i M. W., którzy używali niebezpiecznych przedmiotów – z art. 159 k.k.

Wadliwie sformułowany jest, stawiany przez obrońcę A. Ł. z ostrożności procesowej, zarzut z pkt. II 1 jako naruszenie przepisu art. 157 § 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie oraz art. 159 k.k. przez jego niewłaściwe stosowanie. W rzeczywistości bowiem skarżący kwestionuje ustalenia faktyczne co do charakteru zdarzenia jako narażającego pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 lub art. 157 § 1 k.k. Tymczasem ustalony przez Sąd I instancji sposób działania sprawców, a w tym oddawanie strzałów z broni palnej, nawet jeśli celowane są w nogi, i godzenie ostrym narzędziem w postaci noża, nawet jeśli cios jest zadany w pośladek, podczas dynamicznego zdarzenia niewątpliwie bezpośrednio naraża człowieka na takie skutki. Takiej oceny działalności oskarżonych nie zmienia okoliczność, że doznane przez pokrzywdzonego obrażenia zostały uznane przez biegłego jako powodujące rozstrój zdrowia do 7 dni i – wbrew twierdzeniom obrońcy A. Ł. – przedmiotowe zdarzenie miało charakter niebezpieczny.

Skoro A. Ł. nie przypisano działania wyczerpującego znamion art. 157 § 2 k.k. to oczywiście bezzasadnym jest zarzut apelacji obrońcy A. Ł. oparty o art. 439 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. lub w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.

Wbrew zarzutowi z pkt. III apelacji obrońcy M. D., Sąd I instancji nie naruszył art. 167 k.p.k. i art. 193 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie zasięgnięcia uzupełniającej opinii z zakresu chirurgii, co miałyby istotne znaczenie dla ustalenia kwalifikacji prawnej czynu. Stanowiąca materiał dowodowy opinia sądowo-lekarska wydana na podstawie oględzin ciała R. P. (2), potwierdziła obecność blizny na pośladku, która może być śladem po ranie zadanej narzędziem

ostrokończystym np. nożem, a doznanej w czasie przewidzianym w akcie oskarżenia. Biegły określił rodzaj uszczerbku na zdrowiu jakiego doznał pokrzywdzony, natomiast Sąd I instancji, czyniąc ustalenia faktycznie i dokonując ich subsumpcji pod określony przepis k.k., oceniał charakter tego pobicia i zagrożenia jakie niosło ono dla ofiary.

Nie ma racji obrońca M. W., zarzucając zaskarżonemu wyrokowi obrazę art. 399 § 1 i § 2 k.p.k. poprzez brak pouczenia strony o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu z pkt. XVII. Sąd orzekający uznając M. W. i pozostałych oskarżonych za winnych pobicia R. P. (2) nie dokonał zmiany kwalifikacji prawnej czynu ani nawet jej modyfikacji, jak określił to w wyroku, lecz de facto poprawił oczywiste omyłki zawarte w zarzucanym czynnie i jego kwalifikacji wobec każdego z oskarżonych.

Sąd Apelacyjny nie podzielił zatem zarzutów obrońcy M. D. co do czynu z pkt. VIII aktu oskarżenia, jak też stanowiska tego oskarżonego przedstawionego w osobistej apelacji, a kwestionującego swą winę (k. 7399 t. XXXV). Tym samym nie uwzględnił wniosku apelacji o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia tego czynu, jak też nie znalazł podstaw do uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Nie podzielił też Sąd Apelacyjny zarzutu apelacji rażącej niewspółmierności kary orzeczonej za to przestępstwo jak też stanowiska M. D., przedstawionego w osobistej apelacji, jakoby Sąd I instancji był nieobiektywny, gdyż R. P. (1) i Ł. S. (1) zostali skazani za takie przestępstwo na karę po 2 lata pozbawienia wolności. Przy wymiarze kary obowiązuje zasada indywidualizacji odpowiedzialności karnej osób współdziałających i zgodnie z art. 55 k.k. okoliczności wpływające na wymiar kary uwzględnia się tylko co do osoby, której dotyczą. Sąd I instancji uwzględnił w odpowiednim stopniu wszelkie okoliczności, wpływające na wysokość kary za ten czyn, w tym wielokrotną karalność oskarżonego, i nie nosi ona cech surowości, a zatem wniosek apelującego o orzeczenie za czyn ten kary 6 miesięcy pozbawienia wolności nie zasługiwał na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny nie podzielił też zarzutów apelacji obrońcy M. W. co do czynu z pkt. XVIII aktu oskarżenia, a zatem też wniosku o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia tego przestępstwa. Podzielił natomiast stanowisko Sądu orzekającego w kwestii winy M. W. w tym zakresie, oceny prawnej jego działania, jak też w kwestii wymiaru kary za ten czyn.

Sąd Apelacyjny nie podzielił też stawianego przez obrońcę A. Ł. z ostrożności procesowej – zarzutu rażącej niewspółmierności kary (art. 438 pkt. 4 k.p.k.) a za wadliwie sformułowany uznał zarzut z pkt. III apelacji jako obrazy prawa materialnego tj. art. 53 § 1 i 2 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie i orzeczenie kary, której dolegliwość przekracza stopień winy oskarżonego. Sąd I instancji wymierzył karę, uwzględniając dyrektywy jej wymiaru z art. 53 k.k. a jej wysokość uwzględnia zasady prewencji indywidualnej i generalnej.

Orzeczone wobec A. Ł. kara pozbawienia wolności uwzględnia w odpowiednim stopniu wszelkie okoliczności, zarówno łagodzące jak i obciążające, mające wpływ na jej wysokość. Motywacja A. Ł. nie stanowi w realiach niniejszej sprawy okoliczności korzystnej dla oskarżonego. Nie ustalił Sąd Okręgowy, wbrew temu co twierdzi obrońca, by oskarżony nie chciał skrzywdzić pokrzywdzonego. Powyższemu wręcz przeczy rodzaj czynu przypisanego A. Ł..

Sąd Apelacyjny nie uwzględnił zatem zarzutów i wniosków apelacji obrońcy A. Ł. i podzielać stanowisko Sądu Okręgowego w kwestii winy oskarżonego, oceny prawnej jego działania i kwestii wymiaru kary, wyrok w zaskarżonej przez obrońcę części utrzymał w mocy.

Sąd Apelacyjny nie uwzględnił też zarzutów i wniosków apelacji obrońcy Ł. S. (1), zaś podzielił stanowisko Sądu Okręgowego w kwestii winy oskarżonego jak i oceny prawnej jego działania. Wymierzona Ł. S. (1) kara pozbawienia wolności uwzględnia w odpowiednim stopniu wszelkie istotne okoliczności mające wpływ na jej wysokość i nie nosi cech rażącej surowości w rozumieniu art. 438 pkt. 4 k.p.k.

Zarzut pobicia R. P. (2) we współdziałaniu z wyżej wymienionymi oskarżonymi miał też postawiony R. P. (1) (zarzut z pkt. XX aktu oskarżenia). Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok także w części dotyczącej tego zarzutu, jednakże orzeczenie drugoinstancyjne w tym zakresie zapadło niezależnie od podniesionych w apelacji zarzutów (art. 440 k.p.k.). Sąd Apelacyjny uznał bowiem, iż doszło do naruszenia prawa R. P. (1) do obrony zagwarantowanego przepisem

art. 6 k.p.k. Zgodnie z art. 85 § 1 k.p.k. przesłanką dopuszczalności obrony kilku oskarżonych przez tego samego obrońcę jest niesprzeczność ich interesów. Obronę R. P. (1) sprawował adw. S. K. zaś obronę M. W. sprawowała adw. E. P. (2). Niejednokrotnie adw. E. P. (2) występowała na rozprawie jednocześnie w imieniu R. P. (1) substytuowana przez adw. S. K., niejednokrotnie też obu tych oskarżonych reprezentowała adw. K. C., upoważniona przez obrońców obu tych oskarżonych. I tak na rozprawie w dniu 19 września 2007 r. adw. E. P. (2) występowała w imieniu obu oskarżonych, w dniu 26 września 2007 r. adw. S. K. reprezentował obu oskarżonych, później ich obronę przejęła adw. K. C.. Na rozprawach tych wyjaśnienia składał M. W. i odczytywano jego wyjaśnienia ze śledztwa. Także w dniu 21 listopada 2007 r., gdy zeznawał R. P. (2) i na wielu późniejszych terminach ten sam adwokat bronił obu oskarżonych. Tymczasem, zważywszy na wyjaśnienia M. W. składane w toku śledztwa, a obciążające R. P. (1) nie można powiedzieć, że ich interesy nie pozostają w sprzeczności. Sprzeczność interesów oskarżonych zachodzi wtedy, gdy obrona jednego z oskarżonych w sposób nieuchronny naraża dobro drugiego z nich, a więc gdy wyjaśnienia jednego z oskarżonych oraz ich ocena godzi w interes drugiego. Kolidacja interesów prowadzi w takiej sytuacji do unicestwienia roli obrońcy w procesie karnym, co stanowi pogwałcenie uprawnień z art. 6 k.p.k. i z reguły musi być traktowane jako mogące mieć wpływ na treść wyroku. Wobec powyższego, Sąd Apelacyjny uchylił orzeczenie o karze łącznej wymierzonej R. P. (1) i zaskarżony wyrok co do zarzucanego mu czynu z pkt. XX uchylił i sprawę w tym zakresie przekazał Sądowi Okręgowemu w. W. do ponownego rozpoznania.

Odnosząc się do apelacji obrońcy R. P. (1) w części dotyczącej czynu z pkt. XXI aktu oskarżenia stwierdzić należy, że Sąd I instancji nie dopuścił się, mającej wpływ na treść wyroku, obrazy przepisów postępowania tj. art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Rozstrzygnięcie w tym zakresie wydane zostało na podstawie dostępnego materiału dowodowego, który został oceniony w ramach przynależnej Sądowi swobody. Prawidłowa ocena dowodów zezwoliła na wysnucie niewątpliwego wniosku co do zawinienia oskarżonego w zakresie tego czynu. Pozbawione błędów są zatem ustalenia poczynione, przyjęte za podstawę wyroku, mające wpływ na jego treść, że R. P. (1) w okresie od 18 lipca 2003 r. do 27 lipca 2003 r. posiadał środki odurzające w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 3 gramy. Podstawowym materiałem dowodowym był materiał uzyskany w drodze techniki operacyjnej, treści którego obrońca nie kwestionował. Treść tych rozmów, jakie R. P. (1) prowadził z innymi osobami wskazuje, iż zasadnie Sąd I instancji odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego który nie przyznał się do winy. Szczegółowa analiza tego materiału dowodowego, dokonana przez Sąd I instancji, a znajdująca się w niejawnej części uzasadnienia jednoznacznie wskazuje na winę oskarżonego co do popełnienia zarzucanego mu czynu. Tym samym Sąd Apelacyjny nie uwzględnił wniosku obrońcy o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia tego czynu. Czasokres działania i ilość posiadanych środków odurzających nie dawała podstaw do uwzględnienia wniosku ewentualnego o przyjęcie wypadku mniejszej wagi i zakwalifikowania czynu z art. 62 ust. 3 u.p.n. w zw. z art. 12 k.k., zaś kolejny wniosek ewentualny o uchylenie wyroku w tej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania nie został przez skarżącego umotywowany.

Podnieść należy, że – wbrew twierdzeniom skarżącego – Sąd orzekający nie wyeliminował z opisu czynu posiadania przez oskarżonego marihuany w dniu 23 lipca 2003 r. Uzupełnienie opisu czynu omyłkowo wobec trzech zamiast wobec czterech podanych w zarzucie dat przez stwierdzenie, że oskarżony działał wbrew przepisom ustawy o narkomanii w miejsce stwierdzenia, że posiadał on środki odurzające wbrew przepisom ustawy o narkomanii spowodowało, że wobec pominiętej daty pozostało sformułowanie z zarzutu. Zauważyć przy tym należy, że czyn zarzucany R. P. (1) z pkt. XXI aktu oskarżenia zawiera w początkowej swej części sformułowanie o działaniu m.in. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Nie podzielił Sąd Apelacyjny, stawianego przez obrońcę z ostrożności procesowej, zarzutu rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności wymierzonej za ten czyn. Rażąca niewspółmierność kary zachodzi tylko wtedy, gdy na podstawie okoliczności mających wpływ na wymiar kary można przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd pierwszej instancji a karą, którą należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary z art. 53 k.k. Podstawą zarzutu z art. 438 pkt. 4 k.p.k. może być tylko taka niewspółmierność kary, która ma charakter rażącej, a więc nie nadająca się do zaakceptowania.

Tymczasem kara pozbawienia wolności orzeczona wobec oskarżonego za ten czyn nie ma takiego charakteru i wszelkie okoliczności, mające wpływ na jej wysokość, zostały uwzględnione w dostatecznym stopniu.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu orzekającego w kwestii winy R. P. (1) co do popełnienia czynu z pkt. XXI, jego oceny prawnej, jak też w kwestii wymiaru kary, a tym samym nie uwzględnił wniosku apelacji obrońcy o zmianę wyroku i złagodzenie kary pozbawienia wolności za ten czyn.

Odnosząc się do apelacji obrońcy M. D. w części dotyczącej czynu z pkt. X aktu oskarżenia stwierdzić należy, że niezasadny jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mającego wpływ na treść orzeczenia a polegającego na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się czynu polegającego na wzięciu udziału w obrocie środkami odurzającymi w postaci marihuany. Na uwzględnienie nie zasługuje też stanowisko M. D., przedstawione w osobistej apelacji, że nie handlował on narkotykami, tylko palił marihuanę. Sąd I instancji szczegółowo przeanalizował materiał dowodowy uzyskany w drodze techniki operacyjnej i z jego oceny wysnuł zasadny wniosek co do zawinienia oskarżonego. Zważyć przy tym należy, że omówione w części niejawniej uzasadnienia zaskarżonego wyroku rozmowy przeprowadzane były przez M. D. i ich treść nie budzi wątpliwości co do jego zamiaru, a tym samym podnoszona przez obrońcę kwestia nieustalenia rozmówców nie miała wpływu na treść orzeczenia.

Sąd Apelacyjny podzielił zatem stanowisko Sądu Okręgowego w kwestii winy M. D. co do popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt. X aktu oskarżenia, co do jego oceny prawnej, jak też w kwestii wymiaru kary. Kara nie jest – wbrew zarzutowi apelacji obrońcy – karą rażąco surową. Proponowana przez skarżącego kara pozbawienia wolności byłaby rażąco łagodna jeśli zważy się chociażby wielokrotną karalność oskarżonego, w tym za przestępstwa podobne i popełnienie tego czynu w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k. Zważywszy na różnorodność popełnionych przez M. D. przestępstw nie można za rażąco surową uznać kary łącznej pozbawienia wolności, która została orzeczona przy zastosowaniu zasady absorpcji.

Obrońca M. W. zarzucił zaskarżonemu wyrokowi zaistnienie bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k., która powoduje uchylenie zaskarżonego orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu na treść orzeczenia. Powołując się na w/wym. podstawę odwoławczą obrońca zarzucił jednocześnie, mającą wpływ na treści wyroku, obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 374 § 1 k.p.k., art. 376 § 3 k.p.k. oraz art. 6 k.p.k. w zw. z art. 406 k.p.k. poprzez rozpoznanie części sprawy w dniu 17 sierpnia 2011 r. pod nieobecność M. W.. Zarzut ten jest wewnętrznie sprzeczny skoro zaistnienie bezwzględnej podstawy odwoławczej skarżący upatruje w obrazie przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku. Sąd Apelacyjny nie uznał zasadności podniesionej bezwzględnej podstawy odwoławczej, gdyż istnieje możliwość prowadzenia rozprawy pod nieobecność oskarżonego, z której to skorzystał Sąd I instancji. Odnieść się należy natomiast co do tego, czy postępowanie Sądu I instancji nie doprowadziło do obrazy, mających wpływ na treść wyroku, przepisów prawa procesowego, a w szczególności art. 6 k.p.k. Sąd I instancji postanowił prowadzić sprawę podczas nieobecności M. W. (w oczekiwaniu na doprowadzenie go na rozprawę) i w tym czasie ograniczyć czynności do zagadnień nie związanych z jego zarzutami. Pod jego nieobecność mowę końcową wygłosił obrońca M. N., która – i tu skarżący ma rację – miała zarzut (a nie zarzuty) działania wspólnie i w porozumieniu z M. W.. Wspólne działanie obu tych osób dotyczyło tylko zarzucanego M. W. czynu z pkt. XIV aktu oskarżenia a więc nieuprawnione było stawianie takiego zarzutu całości rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego i wnioskowanie o uchylenie wyroku co do wszystkich zaskarżonych przestępstw. Niezależnie jednak od powyższego, ten zarzut apelacji obrońcy nie jest zasadny. M. W. został poinformowany, że podczas jego nieobecności przemawiał obrońca M. N. i nie domagał się powtórzenia tej czynności. Obecna na rozprawie obrońca oskarżonego nie zawnioskowała o nieprzeprowadzanie tej czynności podczas nieobecności oskarżonego, a po wygłoszeniu mowy obrończej przez obrońcę M. N. nie wystąpiła z repliką. Powyższe zachowanie oskarżonego i jego obrońcy wskazuje, że nie uznali oni by przemówienie obrońcy M. N. miało wpływ na realizację prawa M. W. do obrony. Niezależnie jednak od podniesionych wyżej okoliczności niewysłuchanie przez M. W. mowy końcowej obrońcy M. N. nie naruszało jego prawa do obrony, skoro treść tego wystąpienia zdeterminowana była postawą oskarżonej, która nie przyznawała się do popełnienia tego przestępstwa, a tym samym nie obciążała oskarżonego.

Niezasadny jest zarzut z pkt. 3 i 7 apelacji obrońcy M. W., stawiany zaskarżonemu wyrokowi w związku z zarzuconym oskarżonemu czynem z pkt. XIV aktu oskarżenia, z wyjątkiem zarzutu nieokreślenia daty, od której oskarżony ten brał udział w obrocie substancjami psychotropowymi i środkami odurzającymi. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji nie zawierają błędów, gdyż oparte zostały na prawidłowo ocenionym materiale dowodowym, a ta ocena wykluczała zaistnienie niedających się usunąć wątpliwości, a tym samym potrzebę zastosowania art. 5 § 2 k.p.k. Zważyć na wstępie należy, że zeznania P. O. (1) co do brania przez oskarżonego udziału w obrocie narkotykami zostały potwierdzone tymi wyjaśnieniami M. W. z postępowania przygotowawczego, którym Sąd I instancji dał wiarę. W odniesieniu także do tego zarzutu Sąd I instancji słusznie nie dał wiary wyjaśnieniom M. W. z rozprawy co do rzekomych powodów złożenia przez niego obciążających jego i inne osoby wyjaśnień. Podzielając także co do tego czynu wywody Sądu orzekającego w kwestii oceny wyjaśnień M. W., za niesłuszny uznał Sąd Apelacyjny stawiany zaskarżonemu wyrokowi zarzut z pkt. 4 apelacji. Skarżący pomija też tę okoliczność, że zeznania P. O. (1) oraz uznane za wiarygodne wyjaśnienia M. W. częściowe potwierdzenie znalazły w zeznaniach D. S. i P. W.. Mimo, iż M. W. twierdził, iż obrotem narkotykami zajmował się od 1999 r. to zarzucany mu czyn obejmuje tylko te konkretne zdarzenia w ramach czynu ciągłego, które zostały utrwalone w drodze stosowania techniki operacyjnej. Sąd I instancji szczegółowo omówił w części niejawnej uzasadnienia treść rozmów przeprowadzonych przez M. W. i przekonywująco uzasadnił, że wskazują one na zawinienie oskarżonego co do zarzucanego mu czynu. Okoliczność, iż osoby wymienione w czasie tych rozmów (z wyjątkiem M. K. (1), o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia) nie przyznawały się do udziału w obrocie narkotykami, a jedna z nich jest nieustalona, nie podważa oceny całokształtu materiału dowodowego w tej kwestii, a tym samym wniosków z oceny tej wysnutych. Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w zakresie tego zarzutu tylko w ten sposób, że wyeliminował ustalenia o przekazaniu w dniu 30 lipca 2003 r. i 31 sierpnia 2003 r. narkotyków M. K. (1) w związku z jego uniewinnieniem oraz skonkretyzował czas popełnienia przestępstwa, wskazując iż oskarżony działał w lipcu 2003 r. do 4 sierpnia 2003 r., gdyż na to pozwalał zebrany materiał dowodowy. Natomiast podzielił Sąd Apelacyjny stanowisko Sądu Okręgowego w kwestii winy oskarżonego, oceny prawnej czynu i wymiaru kary za czyn ten.

Niezasadny jest zarzut z pkt. 2 i 8 apelacji obrońcy dotyczący rozstrzygnięcia co do czynu z pkt. XV aktu oskarżenia. Omyłkowe pominięcie przy podawaniu kart zaliczonych do materiału dowodowego przez Sąd Okręgowy (co Sąd Apelacyjny naprawił zaliczając opinię biegłych z k. 85-87 t. I do materiału dowodowego) opinii toksykologicznej, identyfikującej rodzaj narkotyków zakwestionowanych u oskarżonego nie stanowi naruszenia wymienionych w zarzucie z pkt. 2 przepisów i nie skutkuje – jak postuluje obrońca – uniewinnieniem oskarżonego. Przedmiotowa opinia jest materiałem dowodowym przekazany przez prokuratora wraz z aktem oskarżenia, uzasadniającym postawienie na etapie śledztwa zarzutu z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Dowód ten znany był stronom, został uwzględniony w toku narady przez skład orzekający, co wyraźnie wynika z motywów zaskarżonego wyroku a zatem stanowił podstawę ustaleń faktycznych.

Wbrew zarzutowi z pkt. 8 pisemnej apelacji, Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia co do czynu z pkt. XV, że oskarżony posiadał określone w zarzucie co do ilości i rodzaju środki odurzające. Te ustalenia nie zostały przecież poczynione tylko na podstawie zeznań świadka M. K. (3), który nie widział mężczyzny wyrzucającego z okna mieszkania pudełko z zawartością lecz na podstawie całokształtu materiału dowodowego, o czym obrońca zdaje się zapominać. Pozostałe dowody wskazują niewątpliwie na to, że pudełko wyrzucono z mieszkania M. W., i to oskarżony znajdował się w mieszkaniu, w którym także ujawniono pudełko, z zawartością – jak się okazało – narkotyków. Ponadto – po raz kolejny, podnosząc niezasadność zarzutu z pkt. 4 apelacji – winę oskarżonego potwierdzają prawidłowo ocenione wyjaśnienia M. W. złożone w toku postępowania przygotowawczego.

Uwzględniając powyższe, Sąd Apelacyjny nie uwzględnił zarzutów i wniosków obrońcy i dzieląc stanowisko Sądu orzekającego w kwestii winy oskarżonego, oceny prawnej zarzutów i w kwestii wymiaru kary, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Orzeczone wobec M. W. kary jednostkowe pozbawienia wolności uwzględniają wszelkie okoliczności mające wpływ na ich wysokość, stosownie do dyrektyw z art. 53 k.k., a wymierzona kara łączna uwzględnia w odpowiednim stopniu związek czasowy i podmiotowo-przedmiotowy między czynami. Tym samym zarówno karom jednostkowym, jak i karze łącznej nie można zarzucić rażącej surowości w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Oдноśnie apelacji obrońcy A. P..

Niezasadny jest zarzut obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść wyroku a mianowicie art. 5 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Okoliczność, iż podstawowym dowodem na popełnienie przez A. P. obu zarzucanych mu przestępstw są zeznania świadka P. O. (1), nie jest wystarczająca do uznania powyższego zarzutu za trafny. Zważyć bowiem należy, co Sąd Apelacyjny zawarł w ogólnych uwagach o ocenie dowodu z zeznań tego świadka, że wiarygodność tego dowodu należy oceniać w kontekście całości relacji, a dopiero potem oceniać treść przekazu w odniesieniu do konkretnych zarzutów. Sąd I instancji słusznie uznał ten dowód za zasługujący na danie mu wiary i prawidłowo też ocenił pozostałe dowody przeprowadzone na okoliczność zarzutów stawianych A. P.. W przestępstwie polegającym na kradzieży torebki na szkodę D. W. (1) (pkt. XI z aktu oskarżenia) świadek P. O. (1) nie brał udziału, a więc trudno zarzucać mu – jak czyni to apelujący – że był zainteresowany w odciążeniu swojej osoby, a obciążeniu innych za cenę korzyści procesowych. O fakcie popełnienia przestępstwa, jego przebiegu i osobie pokrzywdzonej P. O. (1) dowiedział się bezpośrednio od jego sprawców. A. P. nazajutrz po zdarzeniu a W. J. później, opowiedzieli o dokonaniu tego przestępstwa. Charakterystyczne szczegóły tego czynu, a mianowicie osoba pokrzywdzonej, miejsce zdarzenia, sposób jego dokonania nie pozwalają na powzięcie żadnych wątpliwości, że obaj sprawcy opowiadali o dokonaniu przestępstwa objętego zarzutem z pkt. XI wobec A. P.. Relacji P. O. (1) nie podważają zeznania D. W. (1) odnośnie osób, które znajdowały się w pobliżu podczas kradzieży, jako podejrzewanych o związek z bezpośrednim sprawcą, który ukradł torebkę z samochodu, ani też zeznania tych osób tj. M. K. (4) i R. N. (1), którym nie wykazano związku ze sprawcami. Także wyniki okazania osób pokrzywdzonej i to zarówno ze śledztwa, jak też z rozprawy, są materiałem bezwartościowym dowodowo, ale nie mającym wpływu na wiarygodność relacji przekazywanej przez P. O. (1). W odniesieniu do przestępstwa posiadania broni palnej przez A. P. (zarzut z pkt. XII aktu oskarżenia) zeznania P. O. (1) potwierdzone zostały wynikami przeszukania mieszkania przy ul. (...), a nadto zeznaniami świadka A. K., który na prośbę A. P. udostępnił mu pokój, w którym odnaleziono przedmiotową broń. W świetle tych, uznanych za wiarygodne dowodów, nie można skutecznie zakwestionować dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodu z wyjaśnień A. P. jako nie zasługujących na wiarę oraz zeznań świadka R. P. (2) jako będących próbą obrony brata poprzez wykazanie rzekomego motywu zemsty ze strony P. O. (1).

Wbrew stawianemu zarzutowi, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych co do popełnienia przez A. P. czynu z pkt. XI i XII aktu oskarżenia. Nie rozważył natomiast Sąd orzekający dowodów i nie dokonał żadnych ustaleń co do zarzucanego w czynie z pkt. XI aktu oskarżenia czynienia z popełnienia przestępstw stałego źródła dochodu a nadto działania w warunkach grupy zbrojnej, którą kierował oraz co do zarzucanego w czynie z pkt. XII działania w warunkach grupy zbrojnej, którą kierował, co słusznie zarzuca apelacja obrońcy. Sąd Apelacyjny zmienił zatem wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że powyższe sformułowania wyeliminował z obu zarzutów, a nadto wyeliminował art. 65 § 1 k.k. z podstawy prawnej skazania za czyn z pkt. XII. Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy wyrok w pozostałej zaskarżonej części, dzieląc ocenę prawną zarzucanych czynów oraz rozstrzygnięcie o karach jednostkowych i karze łącznej orzeczonych wobec A. P., jako nie noszących cech rażącej surowości.

Oдноśnie apelacji obrońcy W. J. - zarzuty apelacji są niezasadne, a tym samym na uwzględnienie nie zasługuje jej wniosek o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Nie doszło do naruszania art. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1997 r. o świadku koronnym, gdyż P. O. (1) został dopuszczony przez Sąd w tym charakterze tylko w zakresie przestępstw wymienionych w tym przepisie (k. 115 t. I postanowienie z dnia 30 czerwca 2004 r.). Składając zeznania na rozprawie został pouczony o obowiązkach i konsekwencjach ich niedotrzymania z w/wym. ustawy, jak też o odpowiedzialności z art. 233 § 1 k.k. P. O. (1) w toku śledztwa został pouczony o tym, że z uprawnień świadka koronnego korzysta w ograniczonym zakresie i świadom odpowiedzialności za przestępstwa nie objęte tą ustawą postanowił złożyć wyjaśnienia ujawniające całą działalność przestępczą. Ocena wiarygodności dowodu z zeznań P. O. (1) jest przeprowadzona kompleksowo, a więc poprzez weryfikowanie jego wypowiedzi wobec wszystkich ujawnionych przestępstw, nie zaś tylko tych objętych ustawą o świadku koronnym. Jak już na wstępie uzasadnienia podniesiono, dowód z zeznań P. O. (1) został słusznie uznany za budzący zaufanie, a tym samym za będący podstawą czynionych ustaleń faktycznych.

Nie można zgodzić się z apelującym, że Sąd I instancji dopuścił się obrazy mającego wpływ na treść wyroku art. 424 k.p.k. poprzez nieustalenie w uzasadnieniu wyroku jaką rolę w popełnieniu przestępstwa pełnił W. J., jakich czynności się dopuścił, jakie było następstwo zdarzeń, jak się zachowywał i co robił bezpośrednio przed kradzieżą i po kradzieży (zarzut z pkt. 2). Sąd I instancji poczynił takie ustalenia na jakie pozwalał mu dostępny materiał dowodowy a ustalenia te były na tyle istotne, że zezwalały na wysnucie wniosku o współdziałaniu W. J. z A. P. w dokonaniu tego przestępstwa. Podstawowy dowód w sprawie w postaci zeznań P. O. (1), przekazującego relację bezpośrednich sprawców zdarzenia – najpierw A. P. a w czasie późniejszym W. J., zezwolił na przyjęcie współdziałania obu tych oskarżonych. Nieistotne jest, w którym dokładnie miejscu stał W. J. w czasie kiedy A. P. otworzył drzwi samochodu i zabrał torebkę pokrzywdzonej, skoro obaj postanowili dokonać tego przestępstwa, następnie razem uciekli i ukryli się w bezpiecznym miejscu, przeglądając skradzione przedmioty i dzieląc się łupami.

Wbrew zarzutowi z pkt. 3 apelacji obrońcy, Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne co do tego, że W. J. dopuścił się zarzucanego mu czynu. Podstawą tych ustaleń był prawidłowo oceniony materiał dowodowy a przede wszystkim zeznania P. O. (1), które co do istotnych szczegółów zdarzenia pokrywały się z zeznaniami pokrzywdzonej D. W. (1). Zeznania pozostałych świadków nie zawierają treści sprzecznych z zeznaniami P. O. (1), mogących zakwestionować prawdziwość przekazywanej przez niego relacji. Podawane przez świadków ulice jako miejsce zdarzenia znajdują się w tym samym rejonie, a zeznania świadków M. K. i R. N., że 3 osoby oddalały się, nie oznaczają, że tyle osób współdziałało ze sobą w dokonaniu tego czynu.

Sąd Apelacyjny podzielił zatem stanowisko Sądu I instancji w kwestii winy W. J. co do popełnienia zarzucanego mu czynu, jego oceny prawnej, jak też co do wymiaru kary, która nie nosi cech rażącej surowości w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Oдноśnie apelacji obrońcy P. B. (1).

Niezasadny jest zarzut obrazy art. 5 k.p.k. mającej wpływ na treść wyroku a wyrażający się w rozstrzygnięciu wątpliwości na niekorzyść oskarżonego. Sąd I instancji dokonał analizy dowodów zebranych w sprawie a następnie ocenił je, nie przekraczając ram art. 7 k.p.k. Sąd I instancji uznał za wiarygodne zeznania P. O. (1) i wskazał te dowody, które potwierdzały depozycje tego świadka. Nie dał natomiast wiary wyjaśnieniom A. P. i T. M., którzy zaprzeczali by popełnili jakiegokolwiek przestępstwo z P. B. (1), jak też nie dał wiary wyjaśnieniom tego oskarżonego. Sąd I instancji dokonał pozbawionych błędu ustaleń faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, co do dokonania przez P. B. (1) zarzucanego mu włamania. Do wniosku o zawinieniu oskarżonego doprowadziła prawidłowa ocena dowodów, nie zaś zabieg rozstrzygnięcia wątpliwości, gdyż takowych Sąd I instancji nie powziął. Trudno uznać za słuszne stanowisko apelującego, że skoro P. O. (1) w zeznaniach w sprawie o sygn. VIII K 252/05 mówił o włamaniach do salonów sieci (...) w dniu 15 października 2000 r. i między 15 a 17 października 2000 r. oraz o włamaniu po kilku dniach do salonu (...) na W. – to P. B. (1) nie mógł brać udziału we włamaniu do salonu (...) w przeddzień włamań do salonu (...). Przedmiotem zarzucanego oskarżonemu czynu jest włamanie do salonu (...) na G. i na okoliczność tego zarzutu zeznawał P. O. (1). Jak słusznie podniósł Sąd I instancji zeznania tego świadka zostały potwierdzone protokołem oględzin miejsca zdarzenia i zeznaniami świadka K. M. (2) co do sposobu dostania się do wnętrza salonu, jak też rodzaju skradzionych przedmiotów, a także wykazem połączeń telefonicznych i miejscem logowań między współsprawcami tego przestępstwa.

Sąd Apelacyjny podzielił zatem stanowisko Sądu I instancji w kwestii winy oskarżonego co do popełnienia tego czynu, jego oceny prawnej, jak też co do wymiaru kary, która nie nosi cech rażącej surowości w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Oдноśnie apelacji obrońcy E. P. (1).

Stawiany w środku odwoławczym zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego czynu jest – zdaniem obrońcy – konsekwencją nieprawidłowej oceny dowodów. Zarzuca skarżący, że Sąd I instancji niezasadnie oparł się na zeznaniach P. O. (1), zaś odmówił wiary nie przyznającym się do winy wyjaśnieniom oskarżonego pomimo ważkich wątpliwości (pominiętych przez Sąd) co do udziału E. P. (1) w

popelnieniu tego czynu, czym obrazil przepis art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. Tymczasem Sąd I instancji dysponowal dwoma przeciwnymi dowodami, a wiec wersja P. O. (1) i wersja E. P. (1), a poczynione ustalenia faktyczne, przyjete za podstawa wyroku byly konsekwencja dokonanej oceny tych dowodow, a nie rozstrzygnania watpliwosci, ktorych slusnie Sąd nie powzial.

Wbrew temu co twierdzi obrońca, świadek P. O. (1) miał pewnośc co do udziału E. P. (1) w dokonaniu tej kradzieży, a także potwierdzil ujawnione wobec niepamięci wypowiedzi z postępowania przygotowawczego co do jego roli jako osoby, która zabrala torebke z samochodu. Nie ma też rozbieżności między zeznaniami świadka P. O. (1) a zeznaniami M. B., która widziala jednego mężczyznę zabierajacego jej torebke, ale już trzech mężczyzn uciekajacych z miejsca zdarzenia. Takie zeznania M. B. zlozyla w toku śledztwa i je potwierdzila na rozprawie, logicznie uzasadniajac niepamięć szczegolow, czy też pewne nieściscłości znacznym uplywem czasu od zdarzenia. Działanie wspólne i w porozumieniu wszystkich sprawców wynika w sposób oczywisty z zeznań P. O. (1) jako, że podjeli wspólne decyzje o dokonaniu tego rodzaju przestępstwa, podzielili się rolami a następnie podzielili się skradzionymi przedmiotami. Wiarygodności zeznań P. O. (1) nie podważa okoliczność, iż nie był pewny marki samochodu, co jest usprawiedliwione z uwagi na uplyw czasu i wielość tego rodzaju przestępstw, w ktorých uczestniczył. Jednak charakterystyczne szczegoly tego zdarzenia, które świadek zapamiętal, a które zezwolily po podjęciu umorzonych postępowania skonfrontowac je z zeznaniami pokrzywdzonej, wskazują na prawdziwość relacji P. O. (1). Tymi szczegolami są: czas i miejsce popelnienia przestępstwa, rodzaj skradzionych a znajdujacych się w torebce przedmiotow jak kwota pieniędzy i panel samochodowy, a w szczegolności istotny fakt, o ktorým mowil P. O. (1), a który się potwierdzil -mianowicie, że był to samochód na (...) numerach rejestracyjnych.

Nie pominął Sąd I instancji wyjaśnien E. P. (1), który nie przyznal się do popelnienia zarzuconego mu czynu i twierdzil, że w tym czasie przebywal w ośrodku szkolno-wychowawczym, a zatem nie mógł tego czynu dokonac. Sąd Okręgowy zajal stanowisko wobec wyjaśnien oskarzonego i przekonujaco uzasadnil powody, dla ktorých uznal, że nie wykluczaja one obecności jego na miejscu zdarzenia a tym samym, że nie podważaja one zeznań P. O. (1) co do współdziałania E. P. (1) w popelnieniu zarzuconego mu czynu.

Sąd Apelacyjny nie podzielil zatem zarzutow i wnioskow apelacji i zaskarzony wyrok wobec E. P. (1) utrzymal w mocy, nie znajdujac podstaw do uznania orzeczonej grzywny za karę razaco surowa w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Odnosnie apelacji obrońcy M. K. (1).

Zasadny jest zarzut tej apelacji a tym samym na uwzględnienie zaslugival wniosek o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarzonego od popelnienia zarzuconego mu czynu.

Jedynym materialem dowodowym w tym zakresie jest material uzyskany w drodze techniki operacyjnej. Sąd I instancji dokonal analizy tego materialu w niejawnej części uzasadnienia i doszedl do wniosku, że wskazuje on na wine oskarzonego co do popelnienia zarzuconego mu czynu. Tymczasem treść tych dwóch rozmow telefonicznych nie daje zadnych podstaw do stwierdzenia, by środki odurzajace bądź psychotropowe, które miały być przekazane M. K. (1), miały posluzyc do dalszej sprzedazy lub udzielania innym osobom, a wiec by oskarzony uczestniczył w obrocie narkotykami, co mu zarzucono. Slusnie wiec podnosi obrońca, że z rozmow tych nie wynikało, w jakim celu środki te maja być przekazane M. K. (1), a wiec czy w celu obrotu nimi, czy na uzytek własny.

Istotną okolicznością, czyniacą ten material dowodowy za niewystarczajacy do dokonania kategoriycznych ustalen w zakresie tego czynu, jest ta, że w zadnej z rozmow, na zapisach ktorých oparl się Sąd I instancji, nie bierze udziału M. K. (1). Brak możliwości zweryfikowania czy do transakcji z oskarzonym, o której mowia dwaj rozmowcy doszlo, a w szczegolności brak dowodow, że M. K. (1) miał zamiar podjac działania, o ktorých mowia tylko inne osoby, powoduje konieczność skorzystania z przepisu art. 5 § 2 k.p.k. Treść zeznań P. O. (1), treść wyjaśnien M. K. (1), M. W. i M. N. nie usuwaja watpliwosci jakie pozostawia material dowodowy w postaci zarejestrowanych rozmow, a zatem nalezalo je rozstrzygnac na korzyść oskarzonego.

Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok wobec M. K. (1) i uniewinnił go od popełnienia zarzuconego mu czynu i kosztami procesu w tej części obciążył Skarb Państwa.

Odnośnie apelacji obrońcy T. M..

Niezasadny jest zarzut rażącej niewspółmierności kary poprzez orzeczenie jej bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Sąd I instancji – wbrew stanowisku obrońcy – przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (k. 176-177) jakie okoliczności wziął pod uwagę przy wymiarze kary T. M. i są to zarówno okoliczności łagodzące, jak też okoliczności obciążające. W ocenie Sądu Apelacyjnego okoliczności te w odpowiednim stopniu wpływały na wysokość orzeczonej kary pozbawienia wolności i tej oceny nie zmienia treść wywiadu środowiskowego o aktualnej sytuacji rodzinnej i osobistej oskarżonego. Dotychczasowa karalność oskarżonego wskazuje, iż przedmiotowe przestępstwo, mimo iż od czasu jego popełnienia minął długi okres, nie było przestępstwem odosobnionym. Nie zezwala to na ocenę, że kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest wystarczająca dla osiągnięcia celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Istnieje natomiast potrzeba zbadania warunków do wydania wyroku łącznego, obejmującego aktualnie orzeczoną karę pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny uznał, iż orzeczona kara pozbawienia wolności i grzywna nie są rażąco surowe w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. a zatem nie uwzględnił wniosku obrońcy i wyrok w zaskarżonej części wobec T. M. utrzymał w mocy.

Odnośnie apelacji obrońcy A. S. (1).

Niezasadny jest zarzut rażącej surowości orzeczonej kary bezwzględnej pozbawienia wolności a zatem na uwzględnienie nie zasługuje wniosek o zmianę wyroku przez znaczne złagodzenie kary pozbawienia wolności i orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Wymierzona oskarżonemu kara, mimo istnienia okoliczności obciążających, a w tym uprzedniej karalności, zbliżona jest do granic najniższego ustawowego zagrożenia. Nie ma żadnych podstaw do orzeczenia – jak postuluje obrońca – kary najłagodniejszej tj. 1 roku pozbawienia wolności. Zważywszy nadto na uprzednią karalność oskarżonego, który był sześciokrotnie karany, a wszystkie przestępstwa, za które był skazany były przestępstwami przeciwko mieniu, trudno uznać, że właściwości i warunki osobiste oraz jego dotychczasowy tryb życia zezwalają na warunkowe zawieszenie wykonania kary oraz, że taka kara spełni swe cele, a w szczególności zapobieżę powrotowi do przestępstwa.

Sąd Apelacyjny uznał zatem, że orzeczona wobec A. S. (1) kara pozbawienia wolności i grzywna nie są rażąco surowe w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. a zatem wyrok w zaskarżonej przez obrońcę części utrzymał w mocy.

Odnośnie apelacji prokuratora.

Zasadne są zarzuty apelacji prokuratora w części dotyczącej rozstrzygnięcia co do czynu z pkt. I zarzuconego A. Ł., czynu VII i IX zarzuconego M. D., czynu z pkt. XVI zarzuconego M. W. i czynu z pkt. XXX zarzuconego A. S. (1).

W odniesieniu do powyższych przestępstw Sąd I instancji nie rozważył wszystkich dowodów mających istotne znaczenie w sprawie oraz wynikających z nich okoliczności. Tym samym nie można uznać, że ocena uwzględnionego przez Sąd orzekający materiału dowodowego spełnia wymogi art. 7 k.p.k. oraz, że wnioski z oceny tej wysnute a skutkujące uniewinnieniem oskarżonych są pozbawione błędu.

Uniewinniając A. Ł. od popełnienia czynu z pkt. I aktu oskarżenia a M. D. z pkt. VII aktu oskarżenia uznał Sąd I instancji, że zeznania świadka koronnego, mające źródło w relacji osób trzecich, nie zostały zweryfikowane innymi dowodami, a zatem nie można przyjąć winy oskarżonych za udowodnioną w sposób nie budzący wątpliwości. Czyniąc te rozważania pominął Sąd I instancji tę okoliczność, że świadek twierdził, iż przekazywane informacje o tym przestępstwie pozyskał od bezpośrednich sprawców, co jest istotne wobec niepodważenia wiarygodności zeznań P.

O. (1). Nie rozważył Sąd I instancji czy przekazywane przez świadka relacje pokrywały się z faktycznym przebiegiem zdarzenia, oraz czy do wiadomości świadka dotarły szczegóły, które były na tyle charakterystyczne, że mógł je przekazywać tylko sprawca. Nie dokonał Sąd orzekający należytej analizy zeznań świadka M. Ł. w tej części, w której stanowią relację z jego rozmowy z T. F., który opowiadał mu o przebiegu zdarzenia i osobie sprawcy (k. 1670-1671 t. VIII). Zeznania M. Ł. należy skonfrontować z zeznaniami P. O. (2) i zająć stanowisko co do tego, czy dowody te potwierdzają się wzajemnie, a następnie wysnuć z powyższego stosowne wnioski.

Przedwcześnie przyjął Sąd I instancji, że A. Ł. został zatrzymany 19 marca 2003 r., a zatem nie mógł dokonać tego przestępstwa. Sąd I instancji winien zająć stanowisko co do tego, czy podana przez pokrzywdzonego data popełnienia tego czynu jest pewna, a więc czy ma potwierdzenie w dowodach a także winien ustalić datę zatrzymania A. Ł., tym bardziej, że w sprawie VIII K 252/05 uznano go za winnego popełnienia przestępstwa w dniu 24 marca 2003 r.

Uniewinniając M. D. od popełnienia czynu z pkt. IX aktu oskarżenia a M. W. z pkt. XVI aktu oskarżenia przedwcześnie uznał Sąd I instancji, iż zebrany materiał dowodowy jest niewystarczający do uznania winy oskarżonych za udowodnioną. Skoro Sąd I instancji zeznania P. O. (1) uznawał za dowód wiarygodny to niemożność weryfikacji jego twierdzeń innym dowodom nie powinna czynić jego depozycji bezwartościowymi. Świadek ten też brał udział w popełnieniu tego przestępstwa, a nie wskazał Sąd I instancji powodów, dla których miałby siebie obciążać niezgodnie z prawdą. Dokładna analiza zeznań P. O. (1), uwzględniająca przekazywanie przez niego szeregu szczegółów odnośnie sposobu dostania się do wnętrza samochodu, przyczyn, dla których zaplanowano kradzież tego samochodu oraz przyczyn z powodu których nie doszło do realizacji zamiaru, wartości szkody wyrządzonej nieustalonemu pokrzywdzonemu, winna mieć wpływ na ocenę, czy rzeczywiście do popełnienia tego przestępstwa doszło.

Podnosząc, iż osoba pokrzywdzona nie zgłosiła faktu popełnienia przestępstwa i traktując tę okoliczność jako mogącą wskazywać na to, że do takiego przestępstwa nie doszło nie rozważył Sąd I instancji należyście, zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego, czy taka ewentualna postawa pokrzywdzonego nie daje się logicznie uzasadnić. Zważyć bowiem należy, że do kradzieży samochodu nie doszło, uszkodzenia były nieduże, pokrzywdzony mógł nie posiadać ubezpieczenia auto-casco lub nie chciał tracić zniżki, a czas poświęcony na czynności procesowe w przypadku powiadomienia policji jest o wiele większy niż szansa na wykrycie sprawcy.

Uniewinniając A. S. (1) od popełnienia zarzuconego mu czynu z pkt. XXX aktu oskarżenia Sąd I instancji także w sposób niezbyt wnikliwy przeanalizował zeznania P. O. (1) oraz w sposób niezgodny z art. 7 k.p.k. ocenił ten dowód. Nie rozważył Sąd I instancji należyście, że P. O. (1) opisywał zdarzenie, w którym brał udział i szczegółowo przedstawiał jego przebieg. Także świadek ten konsekwentny był co do miejsca popełnienia przestępstwa, którym był G., a podczas eksperymentu procesowego dodatkowo wskazał ulicę, a była to ul. (...) (a nie (...)) jak jest w akcie oskarżenia), znajdująca się właśnie w tej okolicy. Wysnuwając wnioski z faktu braku zawiadomienia o popełnionym przestępstwie Sąd I instancji winien uwzględnić to, że pokrzywdzony był – wg twierdzeń P. O. (1) – cudzoziemcem, handlującym na S. X-lecia, niewykluczone, że przebywającym nielegalnie, czyli mogącym obawiać się deportacji lub zemsty ze strony sprawców.

Nie przesądzając ostatecznego rozstrzygnięcia, Sąd I instancji przy ponownym rozpoznaniu sprawy przeanalizuje i rozważy podniesione wyżej dowody i wynikające z nich okoliczności a następnie oceni je w ramach art. 7 k.p.k.

Niezasadna jest apelacja prokuratora odnośnie czynów zarzuconych M. J. (pkt. XXIII i XXIV aktu oskarżenia).

Mimo, iż rację ma prokurator, że P. O. (1) brał udział w zdarzeniu objętym zarzutem z pkt. XXIII aktu oskarżenia to jednak, wobec nie przyznawania się do winy M. J., negocjowania zajścia przez R. P. (2) i nieustalenia pokrzywdzonego, istnieją nie dające się usunąć wątpliwości co do zamiaru oskarżonego. Zważyć bowiem należy, że z przekazywanej wiedzy przez P. O. (1) wcale nie wynika, iżby M. J. miał dopuścić się czynu, który zarzucił mu prokurator, a więc przestępstwa wymuszenia rozbójniczego. Z informacji posiadanych przez P. O. (1) wynikało, że nieustalony pokrzywdzony był dłużny pieniądze M. J. i pobicie miało na celu skłonienie go do spłaty długu. Jeśli tak, to przemoc zastosowana była w celu zmuszenia do określonego zachowania się, w tym wypadku do wymuszenia zwrotu

wierzytelności. To zdarzenie miało miejsce pod rządami kodeksu karnego z 1969 r. a przestępstwa z art. 167 § 1 d.k.k. (który to przepis zgodnie z art. 4

§ 1 k.k. miałyby zastosowanie) ścigane były na wniosek pokrzywdzonego. Pokrzywdzony nie jest ustalony, a zatem nie możliwe było uzyskanie wniosku, a nadto zważywszy na zagrożenie ustawowe za ten czyn, postępowania nie powinno się wszczynać też z tego powodu, że nastąpiło przedawnienie karalności. Niemożność wyjaśnienia relacji pomiędzy M. J. a nieustalonym mężczyzną i rzeczywistych przyczyn opisywanego przez P. O. (1) zdarzenia uniemożliwia dokonanie prawdziwych ustaleń faktycznych, a tylko takie mogą być przyjęte za podstawę wyroku. W konsekwencji, mimo odmiennej niż przedstawił to Sąd orzekający argumentacji – i niezależnie od ustaleń i rozstrzygnięcia innego sądu wobec P. O. (1), co podniósł prokurator nie bacząc na treść art. 8 § 1 k.p.k. - Sąd Apelacyjny zaskarżony wyrok w tej części utrzymał w mocy.

Stanowisko prokuratora zajęte w uzasadnieniu apelacji w odniesieniu do czynu z pkt. XXIV aktu oskarżenia jest niczym innym jak postulatem by Sąd Okręgowy wyszedł poza granice aktu oskarżenia, oceniając zeznania P. O. (1), w których mówił, że w 1997 r. widział u M. J. porcjowaną amfetaminę. Granice aktu oskarżenia wyznacza tożsamość zdarzenia historycznego przedstawionego w akcie oskarżenia, w ramach którego wolno Sądowi orzekającemu czynić ustalenia faktyczne. Trudno nie zwrócić uwagi na to, że zeznania P. O. (1) co do tego, że widział u M. J. amfetaminę nie dotyczą historycznie tego samego zdarzenia, które jest opisane w zarzucie z pkt. XXIV. Działanie z tego zarzuconego czynu miało polegać na uczestnictwie w obrocie

w 1997 r. środkami psychotropowymi w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 15 gram, torebek ekstazy w ilości nie mniejszej niż 50 sztuk oraz heroiny w ilości nie mniejszej niż 10 gram w sposób opisany w zarzucie i opierało się na zeznaniach świadka, które dotyczyły roku 2002 i 2003

(w sprawie VIII K 252/05 M. J. miał postawiony zarzut z pkt CVII, dotyczący obrotu narkotykami w tym okresie). Z wynikającej z zeznań świadka P. O. (1) okoliczności, iż znacznie wcześniej M. J., jeszcze jako nieletni zajmował się handlem narkotykami i raz w 1997 r. widział u niego porcjowaną amfetaminę nie można uczynić oskarżonemu zarzutu nawet posiadania narkotyków, jak chciałby skarżący, bo zdarzenie to (niezależnie od czasu, kiedy miało mieć miejsce) nie mieści się w ramach czynu zarzuconego M. J. w pkt. XXIV aktu oskarżenia. Zatem, także w tej części, Sąd Apelacyjny zaskarżony wyrok wobec M. J. utrzymał w mocy.

Sąd Apelacyjny zwolnił z wydatków za postępowanie odwoławcze tych oskarżonych, którzy są pozbawieni wolności oraz zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońców z urzędu koszty nieopłaconej obrony w postępowaniu przed Sądem II instancji.

Z tych względów Sąd Apelacyjny postanowił jak wyżej.